Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Πιστωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ καν' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 50. Ἑξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διανιμ. 50.—Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος — Ἐν Ἀθήναις, 21 Φεβρουαρίου 1925 — Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 12

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ DANRIT*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Εἶναι σὰ φίλος.

— Μὰ ὅπως νἆναι, δὲ θὰ τἄχεις φοβέσει πολύ. Εἶσαι τόσο μικρός.

— Τὰ φόρεσα χτὲς μόλις. Μὰ τὰ βάρυτισα στὸ Μπαζέιγ!

— Ἄ! Τότε μὲ τὸ δίκιο σου!

Ὕστερα μιλήσαμε γιὰ τὸ δρόμο ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρω.

— Βάλε τὰ χέρια στὶς τσέπες καὶ τράβηξε ἥσυχα ἥσυχα τὸ ρέμμα τοῦ Μέζ. Εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος.

Ἔσφιξα θερμὰ τὸ χέρι τοῦ πατρῆρα μου. Τοῦ πῆρα τ' ὄνομά του καὶ τὄγραψα: Πέτρος Μπαγκελέν, ξυλοκόπος καὶ κάρβουνᾶς ἀπ' τὸ Δονζύ. Τοῦδωσα καὶ τὸ δικό μου κι' ἔφυγα, γεμᾶτος θάρρος κι' ἐλπίδα, ἀφοῦ ἔκαμα δῶρο στὸ κοριτσάκι ἕν' ἀσημένιο νόμισμα γιὰ ν' ἀγοράσῃ μιὰ κούκλα.

Στὴ ζώνη μου εἶχα ἕνα φυλακτό: τὸν πολεμικὸ σταυρὸ τοῦ πατέρα μου.

***

Δὲ θὰ σοῦ ἐξιστορήσω, μαμά μου, τὶς περιπέτειές μου ἀνάμεσ' ἀπ' τὶς πρωσσικὲς στρατιές. Τὶς μαντεύεις, χωρὶς νὰ τὶς πῶ.

Ὅπως νἆναι, προχωροῦσα. Ἀλλὰ σιγά, πολὺ σιγά. Πολλὲς φορὲς ἀναγκάστηκα νὰ μείνω τρεῖς καὶ τέσσερες ἡμέρες στὸ ἴδιο χωριό.

Τέλος, στὶς 4 Ὀκτωβρίου, ἔπεσα πάνω σ' ἕνα φυλακεῖο τοῦ μεταβατικοῦ. Εἶχα σωθῆ. Βρισκόμουν στὶς δικές μας γραμμές.

Ἀλλὰ ἡ ὑποδοχὴ ποὺ βρῆκα ἦταν ψυχρή. Οἱ ἄνθρωποι ἦταν δύσπιστοι. Δὲν τοὺς ἀδικῶ.

Μὲ ὁδήγησαν μπροστὰ στὸ διοικητή, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ξιφολόγχες.

Ἦταν σχεδὸν γέρος, μὲ πυκνὰ γκρίζα μουστάκια, μὲ μεγάλο γενάκι, καὶ μ' ἕνα μεγάλο φτερὸ στὸ καπέλλο. Δὲν ἀργήσαμε νὰ συνενοηθοῦμε. Τ' ὄνομα Καρδινιὰκ τὸν ἔκαμε πολὺ διαχυτικό. Εἶχε ὑπηρετήσει στὸ σύνταγμα τοῦ θείου μου Ἐρρίκου.

Ἔτσι ἡ στρατιωτική μου κατάσταση τακτοποιήθηκε τὴν ἑπομένη καὶ φόρεσα μὲ μεγάλη χαρὰ τὴ στολή μου. Ἤμουν κιόλας σχεδὸν «παλιὸς» στρατιώτης.

«Μπάμ! Ἡ σφαῖρα πῆρε τ' ἄλογο τοῦ Πρώσσου στὸ λαιμό.»
(Σελ. 81, στ. γ'.)

Ἄκουσε τὴ νέα μου στρατιωτικὴ δράση, μὲ λίγα λόγια:

Στὶς 6 Ὀκτωβρίου ἔλαβα μέρος στὴ μάχη τοῦ Μπουργκόνς.

Στὶς 9 Ὀκτωβρίου ὑπερασπίσαμε τὸ Ραμπερβιγέ, δίχως ἀποτέλεσμα.

Στὶς 11, πολέμησα στὸ Λιπριγέρ. Στὶς 12 ὑποχωρήσαμε πρὸς τὸ Μπεζανσόν.

Στὶς 30 Ὀκτωβρίου τὸ πρωὶ μπήκαμε στὸ Ντιζόν, ὅπου ἐπολέμησα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, πλάι—πλάι μὲ τὸν φίλο μου τὸν Παῦλο.

Τέλος, τὴ νύχτα, καθὼς γύριζα ἀπὸ τὴ διοίκηση, ὅπου εἶχα πάει νὰ πάρω διαταγὲς γιὰ τὸ λόχο μας, πληγώθηκα καὶ μὲ περιμάζεψε ὁ Παῦλος.

***

Αὐτὴ εἶναι ἡ μικρή μου στρατιωτικὴ ἱστορία, ἀγαπητή μου μαμά. Τὴν τελειώνω μὲ μιὰ θερμὴ εὐχαριστία στὸ Θεό, ποὺ μὲ φύλαξε μέσα σὲ τόσους κινδύνους καὶ μὲ τὴν εὐχὴ νὰ μπορέσω γρήγορα νὰ πατήσω ἐλεύθερα τὸ πόδι μου γιὰ νὰ ξαναρχίσω. Γιατὶ ἔχω πάντα στὸ νοῦ μου τὸ ρητό: Κάνε τὸ καθῆκόν σου κι' ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΔΙΝΙΑΚ

Ντιζόν, 30 Νοεμβρίου 1870.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ Εἰρήνη

Ἀπ' τὸ διάβασμα τῶν «Πολεμικῶν Ἐντυπώσεων» τοῦ Γιώργου Καρδινιάκ, καταλαβαίνει κανεὶς ὅτι τὸ παιδὶ αὐτό, ποὺ εἶχε μπῆ πρόωρα στὸ μεγάλο σχολεῖο τοῦ στρατοῦ, ἦταν κιόλας σωστὸς ἄντρας.

Ἡ θεραπεία του ἔγινε γρήγορα. Τὸ γερὸ αἷμα ποὺ κυλοῦσε στὶς φλέβες του συνετέλεσε πολὺ σ' αὐτό, γιατὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ γεροὶ ὀργανισμοὶ καταπολεμοῦν πιὸ εὔκολα κάθε νοσηρότητα ποὺ θὰ γεννοῦσε μιὰ πληγή.

Στὴν ἀρχή, πάτησε τὸ πόδι του μέσα στὴν καμαρά του, ἀκουμπῶντας σ' ἕνα δικανίκι. Ὕστερα τοῦφτανε ἕνα ἁπλὸ μπαστοῦνι. Στὶς 18 Δεκεμβρίου, ποὺ τὸν ξαναβρίσκουμε, γύριζε ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐκδρομὴ ἀνάμεσ' ἀπ τὴν πόλη, στηριγμένος στὸ μπράτσο τοῦ φίλου του Παύλου.

Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν ἔβγαινε μὲ τὴ στολὴ τοῦ στρατιώτη τοῦ μεταβατικοῦ. Ἂν τολμοῦσε νὰ τὸ κάμῃ, οἱ Γερμανοὶ θὰ τὸν ἔπιαναν ἀμέσως καὶ θὰ τὸν τουφέκιζαν. Γιατὶ τοὺς στρατιῶτες τοῦ μεταβατικοῦ δὲν τοὺς θεωροῦσαν σὰν τακτικοὺς ἀντιπάλους, ἀλλὰ σὰν ἀντάρτες καὶ τοὺς τουφέκιζαν ἀμέσως.

Τὴν ἡμέρ' αὐτὴ λοιπόν, στὶς πέντε τὸ βράδυ, ὁ Γιῶργος κι' ὁ Παῦλος ἔστριβαν στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Σαὶν Φιλιμπέρ, ὅταν ἕνα ποδοβολητὸ τοὺς ἔκαμε νὰ σταθοῦν.

Στὸ δρόμο περνοῦσε βιαστικὰ ἕνα πλῆθος ἀπὸ γερμανοὺς πυροβολητές. Πίσω τους κιβώτια πολεμοφόδια καὶ κανόνια, ἀκολουθοῦσαν, γεμίζοντας θόρυβο τὸ δρόμο καὶ χοροπηδῶντας πάνω στὶς πλάκες.

— Γιὰ κοίταξε! ἔκαμε ὁ Παῦλος, Σάμπως δὲν ἔχουν καὶ πολὺν ἀέρα αὐτοὶ οἱ κύριοι!

— Ἀλήθεια! Εἶναι σὰ νἆχουν χάσει τὰ νερά τους, εἶπε κι' ὁ Γιῶργος.

Καὶ καθὼς περνοῦσ' ἕνα κανόνι ἀπὸ μπρός τους, ὁ Γιῶργος ἔσκυψε στ' αὐτὶ τοῦ φίλου του.

— Βλέπεις ἐκεῖ; τοῦ εἶπε. Σὲ κάθε κανόνι δὲν εἶν' ἕξη ἄλογα, ἀλλὰ ὀχτώ. Καταλαβες τί γίνεται; φαίνεται θἄχασαν κανόνια κι' ἔζεψαν τἄλογα ποὺ περίσσευαν στὰ κανόνια ποὖμειναν.

Ὁ ἔγγονος τοῦ «Μικροῦ ἐθελοντῆ» εἶχε καλὰ μαντέψει. Ὁ στρατὸς ἐκεῖνος εἶχε νικηθῆ στὸ Νουΐ ἀπ' τὴ μεραρχία τοῦ στρατηγοῦ Κρεμέ.

Ἡ εἴδηση διαδόθηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, σ' ὅλη τὴν πόλη. Καὶ στὶς ἄτυχες ἐκεῖνες μέρες τοῦ 1870, ἡ παραμικρὴ ἐπιτυχία ἦταν γιὰ τοὺς Γάλλους μεγάλη παρηγοριὰ καὶ ξυπνοῦσε χίλιες ἐλπίδες.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Γιῶργος δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ ἥσυχος. Κι' οἱ δυνάμεις του ξανάρχονταν ὅσο ἔνοιωθε πὼς πλησίαζαν τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα.

Ἡ γλυκειὰ μορφὴ τῆς μητέρας του σκυθρώπαζε ὅσο τὸν ἄκουγε νὰ ἐκδηλώνῃ τὴν ἀνυπομονησία του νὰ ξαναρχίσῃ τὸ στρατιωτικό του στάδιο, κι' οἱ μικρὲς Λουκία κι' Ἐρριέττα, ποὺ θεωροῦσαν κιόλας τὸ φίλο μας ἕναν ἥρωα, ἄφιναν νὰ στάζουν ἀπ' τὰ πυκνά τους τσίνορα σιωπηλὰ δάκρυα.

Ὅσο γιὰ τὸν νεαρὸ Μοχίλωφ, αὐτὸς δὲ φανέρωνε τὰ αἰσθήματά του. Ἦταν πάντα σιωπηλὸς κι' ἥσυχος. Μὰ στεκόταν πάντα δίπλα στὸν πληγωμένο, προσέχοντας νὰ προλαβαίνῃ κάθε του ἐπιθυμία, ἕτοιμος νὰ θυσιασθῆ γιὰ ν' ἀποφύγῃ ὁ Γιῶργος μιὰ μικρὴ κούραση ἢ λύπη.

Ἡ Μαργαρίτα περνοῦσε μελαγχολικὰ τὶς ἡμέρες της δίχως εἰδήσεις ἀπ' τὸν Πέτρο Μπερτινύ. Αὐτὴ δὲν ἦταν Γαλλίδα. Κι' ἂν πεθυμοῦσε νὰ ὑποχωρήσουν οἱ Πρῶσσοι, τὸ πεθυμοῦσε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πάρῃ νέα ἀπ' τὸν ἀντράτης.

***

Στὶς 24 Δεκεμβρίου τὸ πρωί, πολλὲς ἑτοιμασίες εἶχαν' ἀρχίσει στὰ γερμανικὰ στρατεύματα τοῦ Ντιζόν.

Οἱ στρατιῶτες μαζεύονταν στοὺς δρόμους καὶ στὶς πλατεῖες. Σχημάτιζαν οὐρὲς ἀπὸ μεταγωγικά. Οἱ ὑπαξιωματικοὶ στὶς ἐρωτήσεις του κόσμου ἀπαντοῦσαν:

— Πᾶμε νὰ σκοτώσουμε τὸ Γαριβάλδη.

Μὰ κανεὶς δὲν τὸ πίστευε αὐτό.

Στὶς ὀκτώμισι, δὲν ἔμεν' οὔτ' ἕνας γερμανὸς μέσα στὴν πόλη. Ὅλοι προχώρησαν πρὸς τὸ Σαὶντ - Ἀπολλιναὶρ καὶ στὶς τρεῖς τ' ἀπόγεμα εἶχαν χαθῆ.

Τ' ἄλλο πρωί, ὁ ἦχος τῆς Γαλλικῆς σάλπιγγας ξύπνισε τὸν Παῦλο Κουτυριέ. Πήδησε ἀπάνω μονομιᾶς καὶ τρέχοντας στὸ κρυσταλλιασμένο χιόνι ἀπάντησε τὸν Μπομπουὲλ μὲ τοὺς ἀντάρτες του, ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων.

Τὴν ἴδια μέρα, τὰ πρῶτα τμήματα τῆς μεραρχίας τοῦ Κρεμὲ ἔμπαιναν στὸ Ντιζόν.

Ἀμέσως ὁ Γιῶργος Καρδινιὰκ ξαναφόρεσε τὴ στολή του! Τώρα περπατοῦσε σὰ νὰ μὴν ἦταν πληγωμένος, γιατὶ εἶχε φορέσει ἕνα ζευγάρι εἰδικὲς κάλτσες, ποὺ ἀπὸ μέσα εἶχαν ἕνα παχὺ στρῶμα γουναρικό.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλη ἡ οἰκογένεια δοκίμασε μιὰν ἐξαιρετικὴ χαρά.

Ὁ Πέτρος Μπερτινύ, ποὺ εἶχε προσκολληθῆ στὸ ἐπιτελεῖο τοῦ στρατηγοῦ Βρύβακη, ἔπεσε σὰν ἀερόλιθος στὴ μέση τῆς οἰκογένειας.

Ἡ Μαργαρίτα, ποὺ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἔκλαιγε, κινδύνεψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά της. Γιαὐτό, ἦταν ἡ τελευταία ποὺ κατάλαβε ὅτι ὁ ἄντρας της φοροῦσε κιόλας τὸ τέταρτο γαλόνι, τὸ γαλόνι τοῦ ταγματάρχη, ποὺ τοῦ εἶχε δοθῆ ὕστερ' ἀπ' τὴν ἐξαιρετικὴ διαγωγή του στὸ Σεδάν.

Μὰ οἱ ἐκπλήξεις δὲν τελείωσαν. Τὴ νύχτα ἔκαμε ξαφνικὰ τὴν ἐμφάνισή του στὸ Ντιζὸν κι' ὁ γιατρὸς Αἰμίλιος Κουτυριέ, ὁ πατέρας τοῦ Παύλου Ἴσα-Ἴσα ποὺ πρόφτασε νὰ φιλήσῃ τὸ παιδί του καὶ τοὺς φίλους του κι' ἔφυγε ἀμέσως νὰ βρῇ τὸ χειρουργεῖο τοῦ 18ου Σώματος, ὅπου εἶχε τοποθετηθῆ.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἔφυγε κι' ὁ Πέτρος Μπερτινὺ γιὰ τὸ Μπεζανσόν. Τὰ γαλλικὰ στρατεύματα περνοῦσαν ἀτέλειωτα ἀπ' τὸ Ντιζόν, μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ Μπεζανσόν.

Μὰ τὸ κρύο ἦταν φοβερὸ κι' οἱ στρατιῶτες, κουρασμένοι κιόλας ἀπ' τὶς πορεῖες, ὑπόφεραν πολύ. Τἄλογα γλυστροῦσαν στοὺς κρυσταλλιασμένους δρόμους κι' οἱ «βραδυπορροῦντες» ἦταν παρα πολλοί.

Ἕνα πρωί, ὁ Παῦλος ἔφτασε θριαμβευτικὰ στὸ σπίτι τοῦ κ. Ραμπλό. Κρατοῦσ' ἕνα «Δελτίο κατοικίας». Τὸν ἀκολουθοῦσαν δυὸ στρατιωτικοί: Ὁ πρῶτος ἦταν ἕνας ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Σώματος τῶν Ἀλγερίνων, καλοβαλμένος μέσα στὴν ἀνοιχτὴ γαλάζια στολή του.

— Κύριε, εἶπε, συγχωρέστε με γιὰ τὴν ἐνόχληση. Εἴμαστε περαστικοί, κι' ἡ καλὴ τύχη μὲ στέλνει νὰ στεγασθῶ στὸ σπίτι σας, μαζὶ μὲ τὸν καλό μου Βάρκα.

Κι' ἔδειξε ἕναν μεγαλόσωμο Μουσουλμάνο, ποὺ εἶχε φορτωθῆ στὸν ὦμο τὴν καντίνα του.

— Καλῶς ὁρίσατε! εἶπε ὁ κ. Ραμπλό. Δεχθῆτε νὰ πάρετε τὸ πρόγευμα μαζί μας.

Ὁ ἀξιωματικὸς στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε. Μὰ μπρὸς στὴν ἐπιμονὴ τοῦ κ. Ταμπλὸ δέχτηκε καὶ παρουσιάστηκε, δίνοντας τὴν κάρτα του:

ΠΑΥΛΟΣ ΩΖΙΕ

Ἀνθυπολοχαγὸς του Σώματος τῶν Ἀλγερίνων

Πρέπει νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὁ κ. Ταμπλὸ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ κάνῃ τὴ θερμότερη ὑποδοχὴ στοὺς στρατιῶτες ποὺ ζητοῦσαν νὰ μείνουν στὸ σπίτι του. Μὰ ἔννοιωθε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση νὰ φιλοξενῆ στρατιῶτες κι' ἀξιωματικοὺς τοῦ σώματος τῶν Ἀλγερίνων.

Γιαὐτὸ κι' ὁ Παῦλος Κουτυριέ, μόλις ἔμαθε πὼς εἶχαν ἔρθει στὴν πόλη Ἀλγερίνοι, ἔτρεξε στὸ Δημαρχεῖο καὶ ζήτησε νὰ στεῖλουν καὶ αὐτὸν στὸ σπίτι τοῦ κ. Ραμπλό.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΟΘΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Ὁ χειμῶνας, σὰν καὶ πέρυσι θὰ περάσῃ,
Κι' τὸ χιόνι δὲ θὰ πέσῃ νὰ σκεπασῃ
Τὶς αὐλὲς καὶ τῶν σπιτιῶν τὰ κεραμίδια!
Πάντα λέω: ἴσως τοῦ χρόνου — Μὰ τὰ ἴδια!

Το βιβλίο μὲ τὶς εἰκόνες θὰ καθίσω,
Τωρα πάλι μονοχὸς νὰ ξεφυλλίσω
Στὰ ὁλόσπρα τοπία του σκυμμένος,
Ν' ἀπομεινω λίγην ὥρα ξεχασμένος.

Ἐδῶ βλέπω κάποιο δάσος χιονισμένο,
Ἐδῶ σπιτι ὡς τὴ σκεπὴ σχεδὸν χωσμένο
Ἀλλοῦ πάλι, κάποιο ἐλκυθρο νὰ τρέχῃ,
Μὲς στὸν ἄσπρο κάμπο, τέλος ποὺ δὲν ἔχει...

Ἄχ! δὲν ἦταν νὰ ξανήσω κιαμιὰ μέρα
Καὶ νὰ δῶ χιόνια ἁπλωμένα πέρα ὡς πέρα
Νὰ νομίσω πὼς εὑρέθηκα μακριά,
Σὲ μιὰ χώρα χιονισμένη τοῦ βορειᾶ!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΤΓΙΟΥΛΗΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΠΡΟΔΙΑΘΕΣΗ

Ἡ νύχτα ποὺ μᾶς πρόφταινε στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, μᾶς συντόμευε τὶς ὁμιλίες. Γυρνούσαμε πίσω μὲ τὶς φτέρνες παγωμένες καὶ τὸ κρύο χνώτο τῶν ὀργωμένων χωραφιῶν κι' ἡ κυριακάτικη ἀστροφεγγιὰ ποὺ ἀνάμεσα στὶς βουνοκορφὲς ὀνειρευόταν, στὸ βάθος, ἄφιναν τὶς ψυχές μας ἀλαφρές, ἄδειες, εὐχαιρες στὴν πίκρα τῶν βραδυάτικων ὡρῶν. Μ' ἕνα ταπεινὸ παράπονο ἀντίκρυζα, σὰ γιὰ πρώτη φορά, τὶς χαμηλὲς σκεπές, σὰ δυὸ δυὸ χούφτες προστάτρες, σμιχτὲς ἀπάνω ἀπ' τὴν εἰρήνη τῶν χαμόσπιτων καὶ τῶν κρύων παχνιῶν. Θυμώμουν κι' ἄλλες παρόμοιες ὧρες, — τὶς διάφανες Γεναριάτικες ἑσπέρες ποὺ, ὀρθὸς στὶς σανιδένιες σκάλες τοῦ μώλου, καμάρωνα τὶς ἁπλόχωρες τράτες νὰ ζαλίζωνται στὸ νερό, τὶς κακκαβιὲς σιμά τους νὰ γλύφουν μὲ τὶς κίτρινες γλῶσσες τους τὴ θάλασσα, — μὰ δὲν ἔννοιωθα τίποτα, τίποτα.

Ἀφουγκραστήκαμε ὁμιλίες ποὺ ζύγωσαν πίσω μας, μὰ μπερδεμμένες μὲ τὶς σύντομες νότες κάποιου ὀργάνου. Μιὰ λιγοστὴ βιαστικὴ συντροφιὰ μᾶς προσπέρασε. Ἦταν δυὸ φτωχὲς γυναῖκες, ξωτάρες, μαζὶ μὲ δυὸ μικρὰ ἀγόρια. Τὸ ἕνα βαστοῦσε ἕνα κλεφτοφάναρο, τ' ἄλλο τὴ μακρουλὴ οὐρὰ ἑνὸς μαντολίνου, ποὺ πασπάτευε τὶς χορδές του.

Νυχτοπερπάτητες, σιγαλοπερπάτητες, μάκραιναν οἱ δυὸ γερόντισσες, ἀψηλὲς μαζὶ μὲ τὸ σπασμωδικό, τριγωνικὸ φῶς ποὺ τίναζε τὸ στενὸ κλεφτοφάναρο, κάνοντας πελιδνὰ μὲ τὴ σειρά τους, τὰ πετραδάκια, τὴ σύρριζη χλόη, ὅλα τὰ φτωχὰ πραμματάκια τοῦ δρόμου ποὺ περνοῦσε ἀπάνω τους. Τὴ μιά τους, πρόφτασα καὶ τὴν εἶδα καλά. Ἦταν σκεπασμένη ἀπ' τὸ κεφάλι μ' ἕναν σταχτὺ μποξά, μὲ δυὸ ζυγὰ μαῦρα σειρήτια σ' ὅλο του τὸ μάκρος. Σταυρώνοντάς τον στερεὰ ἀπάνω στὸ στῆθος, ἔσφιγγε ἀπὸ μέσα τὴν ἄκρη του μὲ τὴ φούχτα της. Πορεύονταν, κάτω ἀπ' τὴ χαμηλὴ λάμψη ποὺ τρεμόπαιζε, ἀψηλές, κωνικὲς μέσα στὸ σκοτάδι, σὰ δυὸ γυναῖκες τῆς Γραφῆς, ποὺ μόλις θἄχε ἀφήσει τὰ πιστά τους μέτωπα ἡ χεροπαστὴ εὐλογία τοῦ Κυρίου, πάγαιναν ἄσφαλτα τὸν ἐπάγγελτο δρόμο τους, χωρὶς ὁδηγητή.

Τὸ παιδὶ ποὺ βαστοῦσε τὸ κλεφτοφάναρο, καμπούριαζε ἀπ' τὸ κρύο καὶ τὸ χέρι του ἦταν σὰν πιασμένο. Τ' ἄλλο, τ' ἄρεσε νὰ βάνῃ κάπου κάπου τὰ δάχτυλά του στὶς χορδὲς ἀπάνω: σύντομοι, πνιχτοί, μαζὶ βγαλμένοι, οἱ τόνοι ἔμοιαζαν ἕνα κλαψάρικο παράπονο, σὰ νἆταν βγαλμένο ἀπὸ μιὰ μικρούλα παιδιάστικη ψυχή, πεντάρφανη κάτω ἀπ' αὐτὲς τὶς περίχυτες ἀστροφεγγιές, γυμνὴ καὶ τρεμουλιάρα μέσα στὴν ἀνάσα τῆς ἐρημιᾶς, ἀνερώτητη ξένη, περίλυπη, μετανοιωμένη...

Ἀκόμα μένουν στὴν ἀκοή μου ἐκεῖνοι οἱ σκόρπιοι ἦχοι, ποὺ δὲν εἶχαν κανένα νόημα κι' ὅμως ἔννοιωθα καλὰ τί ἤθελαν νὰ ποῦν. Σὰ νὰ ρουφοῦσαν, καὶ νὰ φυσοῦσαν ὅσ ερα, τὴ φωνὴ τῶν ἀμίλητων πραγμάτων, καὶ σὰ νὰ τὴν ἔλεγαν ἴσια στὴν ψυχή μας.

Κάποια ἱστορία, κάποιο παραμύθι ἔλεγες πὼς τὴν ἀκολουθοῦσε ξωπίσω τῆς τὴ συντροφιὰ ἐκείνη τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν, ξυπνῶντας γιὰ λίγην ὥρα τὰ γνώριμα πράμματα, τὰ κοιμισμένα τοῦ γνώριμου τὸν ὕπνο.

(Σὰ Ζωὴ καὶ σὰν Ὄνειρο) ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΚΟΜΑ...

Ἤλιε καλέ μου, πόσο φῶς
μοῦ τάζεις! Πόσι δῶρα
Κι' ἐσύ, Ζωή! Μόλις ἡ Αὐγὴ
τῆς νιότης μου ροδίζει...
Ἡ κάσσα ποὺ θὰ με δεχτῆ
νεκρὴ μιὰ μέρα, τώρα
Δέντρο ἀκόμα ζωντανό,
χυμοὺς γι' μάτο, ἀνθίζει.

(Ἀπὸ «Τὰ Τραγούδια μου»)

ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'. (Συνέχε α)

Ὁ Ξυπνητήρης ἦταν ἀλήθεια ἕνας πολὺ ὄμορφος κόκορας. Εἶχε λειρὶ κατακόκκινο, πόδια κίτρινα καὶ τὰ φτερά του, προπάντων τὰ φτερὰ τῆς μεγάλης του οὐρᾶς, εἶχαν ὅλα τὰ χρώματα τοῦ κόσμου, πράσινα, μαῦρα, κόκκινα, κίτρινα, πορτοκαλιά, χρυσαφιά. Περπατοῦσε καμαρωτὸς στὴν αὐλή, δὲ φοβόταν καθόλου τὸ σκύλο καὶ δὲν ἄφινε κανένα νἀγγίξῃ τὴν Πουλάδα του, — στὴν ἀρχὴ μάλιστα οὔτε τὴ Μαρίτσα.

Μὰ κι' ἡ Πουλάδα ἦταν πολὺ ὄμορφη κοττούλα, ἂν καὶ δὲν εἶχε τὰ χτυπητὰ χρώματα τοῦ Ξυπνητήρη. Τὸ φτέρωμά της, παντοῦ, εἶχε ἀπὸ λίγο μαῦρο, λίγο ἄσπρο καὶ λίγο καφετί. Ἔτσι σχηματιζόταν ἕνα νόστιμο παρδαλὸ ντύμα, πολὺ ταιριαστὸ γιὰ μιὰ κότα... καθὼς πρέπει!

Τί νόστιμα ποὺ ἔπιναν νερὸ κι' οἱ δυό! Βουτοῦσαν τὶς μύτες τους στὴ γαβάθα κι' ἔπειτα σήκωναν τὰ κεφαλία τους ψηλὰ γιὰ νὰ καταπιοῦν. Κι' ἔπιναν κι' ἔτρωγαν πάντα μαζί. Ὅταν ἡ Μαρίτσα ἔβριχνε κριθάρι ἢ τίποτ ἄλλο τοῦ Ξυπνητήρη, δὲν τὄτρωγε, παρὰ φώναζε καὶ τὴν Πουλάδα. Κι' ἀφοῦ ἐρχόταν αὐτὴ κι' ἔτρωγε πρώτη ὅσο ἤθελε, τότε ἔτρωγε κι' ὁ Ξυπνητήρης τὸ ὑπόλοιπο.

Τὸ βράδυ, τοὺς ἔβαλαν καὶ τοὺς δυὸ νὰ κουρνιάσουν σ' ὁ σπιτάκι τους, ἐκεῖνο τῶρῶ ποὺ τοὺς εἶχε φτιάσει ὁ μαραγκός. Τοὺς ἄρεσε, τὸ συνήθισαν γρήγορα καὶ κάθε βράδυ ἔμπαιναν μονάχοι στὸ σπιτάκι καὶ κοιμόνταν ὡς τὸ πρωί. Πρῶτος ξυπνοῦσε ὁ Ξυπνητήρης καὶ φώναζε «Κουκουρίκου!» Κι' ἡ φωνή του ξυπνοῦσε τὴ Μαρίτσα ποὺ ἔλεγε γελώντας: — «Ἄκου! χτύπησε τὸ ξυπνητήρι μας!..»

Μιὰ μέρα, ἡ μικρὴ εἶδε μέσα στὸ σπιτάκι, ἀπάνω στἄχερα, ἕν' αὐγό. «Μπά! φώναξε. Ἡ Πουλάδα μας τὄκαμε αὐτό;» — «Ὄχι» τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Κατερίνα· «ἐγὼ τῆς τὄβαλα, γιὰ νὰ ξεγελαστῆ καὶ νὰ γεννᾷ κεῖ μέσα ταὐγά της.

— Μὰ γιατί, Κατερίνα; Ἂν δὲν τῆς ἔβαζες αὐτὸ τὸ αὐγό;.. — Θὰ γεννοῦσε ὅπου ἔφτανε καὶ τρέχα γύρευε! Τώρα ὅμως ποὺ εἶναι ὁ φόλος... — Ποιὸς φόλος, καλέ; — Νά, φόλο λένε ταὐγὸ ποὺ βάζουν γιὰ νὰ γεννοῦν οἱ κόττες σ' ἕνα μέρος. — Ἄ, δὲν τὄξερα!»

Πολλὰ πράμματα δὲν ἤξερε ἡ μικρὴ Μαρίτσα. Μὰ τώρα τὰ μάθαινε, ἕνα-ἕνα μὲ τὴ σειρά. Πόσα μαθαίνει κανεὶς στὴν ἐξοχή!

Καὶ χαρούμενη, ἡ Μαρίτσα περίμενε νἀρχίσῃ ἡ Πουλάδα της νὰ γεννᾷ. Ἡ μαμμά της τῆς εἶπε πὼς ταὐγὰ ἐκεῖνα δὲν θὰ τἄτρωγαν, παρὰ θὰ τῆς ἔβαζαν κι' ἄλλα, γιὰ νὰ τὰ κλωσσήσῃ καὶ νὰ βγοῦν κοττοπουλάκια. Τί χαρά!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΓΛΩΣΣΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΛΑΒΑ ἕνα γράμμα. Ὁ φίλος μας ***Φουτουριστὴς*** μοῦ τὸ ἔστειλε μόλις διάβασε τὴν Ἐπιστολή μου στὸ 10ο φύλλο γιὰ τὴ γλῶσσα. Ὅλα ἐκεῖνα ποὺ λέω κεῖ, τὰ παραδέχεται γιατ' εἶναι κι' αὐτὸς δημοτικιστής. Ἀγαπᾶ καὶ προτιμᾶ τὴ Δημοτική, πιστεύει πὼς αὐτὴ περισσότερο μαρτυρεῖ τὴν καταγωγή μας καὶ συμφωνεῖ πὼς δὲν εἶχαν ἄδικο οἱ ξένοι ποὺ μᾶς κορόϊδευαν—ὅταν εἴχαμε γιὰ λογοτεχνικὴ γλῶσσα τὴν Καθαρεύουσα,—γλῶσσα φτιαστὴ ποὺ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς οὔτε τὴ μιλοῦσε οὔτε καλὰ-καλὰ τὴν καταλάβαινε. Ἀλλὰ ἔχει καὶ μιὰν ἀπορία ὁ ***Φουτουριστής***, ἢ νὰ πῶ καλύτερα, μιὰν ἀντίρρηση: Τί θἄλεγαν, ρωτᾶ, οἱ ξένοι, ἂν μάθαιναν πὼς τὸ ἴδιο ὁ λαός μας δὲ μιλᾶ καὶ δὲν καταλαβαίνει τὴ Δημοτική, ὅπως τὴν κατάντησαν αὐτοὶ ποὺ τὴ γράφουν, καὶ πὼς πάλι ἔχουμε γιὰ λογοτεχνικὴ γλῶσσα ἕνα τεχνητὸ κατασκεύασμα, ποὺ οὔτε στὸ στόμα ὑπάρχει οὔτε στὸ νοῦ φτάνει τοῦ λαοῦ;

«Εἶναι ἡ ***ἐκφυλισμένη*** Δημοτική,—ἐξακολουθεῖ ὁ ***Φουτουριστής***,—ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζονται σήμερα οἱ ***περισσότεροι*** λογοτέχνες, μὰ ποὺ ἐμεῖς ποὺ τὴ διαβάζουμε, δὲν τὴν καταλαβαίνουμε. Ὁρίστε, ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ πῇ ***διαφεντεύω***, οὔτε ***ἀναπάντεχο***, οὔτε ***ἄφραστη ὀμορφιά***, οὔτε ***ὄξου!***» Κι' ἀραδιάζει ἀκόμα γι' ἀκατάληπτα τά: ***θυμητικό, κλινάρι. ἀκαταλαβίστικο, πατριδόχαρη, πνέμα.*** «Σ'ὅσους ἀποτάθηκα, προσθέτει, δὲν τὶς ἤξεραν οὔτε ἐγὼ ἄκουσα ποτέ μου νὰ τὶς λέῃ κανένας. Καὶ ρωτῶ: Αὐτοὶ ποὺ τὶς γράφουν, δὲν μᾶς λένε ποὺ τὶς βρήκανε, ποὺ τὶς ἀκούσανε;... Πουθενά! Ἡ γλῶσσα αὐτὴ εἶναι κατασκεύασμα δικό τους, γλῶσσα τεχνητή, ***νεκρή***, ποὺ μόνο στὰ βιβλία τους ὑπάρχει. Κι' ἔτσι καταλήγουμε στὸν ἴδιο παρονομαστὴ μὲ τὴν Καθαρεύουσα. Οἱ ξένοι πάλι δὲν μᾶς γελοῦν;»

Κι' ἀκολουθεῖ ἕνα ὑστερόγραφο. Τὸ ἀντιγράφω κι' αὐτό, γιατὶ θὰ μᾶς χρειαστῇ: «Χθὲς στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο εἶδα τὸν ***Πειρασμό*** σ.. Δὲ βρίσκω λόγια νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸ θαυμασμό μου. Δεχθῆτε τὰ ταπεινά μου συγχαρητήρια».

Γιὰ νὰ δείξω τώρα στὸ ***Φουτουριστὴ*** τὴν πλάνη του, — μιὰ πλάνη ἄλλως τε ποὺ τὴν ἔχουν πολλοί, πάμπολλοι σήμερα,—θὰ πάρω πρῶτα μιὰ-μιὰ τὶς λέξεις ποὺ κατηγορεῖ ὡς ἀκατάληπτες: ***Διαφεντεύω***=γνησιότατη δημοτικὴ λέξη, ποὺ τὴν ἀπαντοῦμε σὲ χίλια λαϊκὰ τραγούδια καὶ παραμύθια, ποὺ ἀκόμα τὴ μεταχειρίζεται ὁ λαὸς καὶ ποὺ σημαίνει παντοῦ βοηθῶ, νοιάζομαι, προστατεύω. Ὁ ***Φουτουριστὴς*** ἔπρεπε σὰν Ἕλληνας νὰ τὴν ξέρῃ. Γιὰ τὴν ἄγνοιά του, ὁπωσδήποτε, ἡ φτωχὴ λέξη δὲν φταίει κι' οὔτε βέβαια αὐτοὶ ποὺ τὴ μεταχειρίζονται. ***Ἀναπάντεχο*** = ἀπροσδόκητο, ἀπὸ τὸ ***παντέχω*** = περιμένω, προσδοκῶ. Ἰσχύουν τὰ ἴδια ποὺ εἶπα καὶ γιὰ τὸ διαφεντεύω.

Ἀκολουθεῖ μιὰ φράση: ***Ἄφραστη ὀμορφιά***. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νἄναι τόσο δυσκολονόητη: ***Ὀμορφιὰ*** θὰ πῇ ὀμορφιά. ***Ἄφραστη*** πάλι θὰ πῇ ἀνέκφραστη, ἀπερίγραπτη, ὑπερβολικὴ, μεγάλη. Τὸ νόημα λοιπὸν βγαίνει καλά, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς ὑπάρχουν στὸν κόσμο καὶ τέτοιες ὀμορφιές. Ἕνα μόνο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ρωτήσῃ: Τὸ ἐπίθετο ***ἄφραστος*** εἶναι καθαυτὸ δημομοτικό; Τὸ ***ἄβραστος*** ναί, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἄφραστος ἀμφιβάλλω. Ὁπωσδήποτε, μιὰ ἀρχαία λέξη στέκεται καὶ στὴ γραφομένη Δημοτικὴ α΄, ὅταν ἐννοῆται εὔκολα ἀπὸ τὴ ρίζα της καὶ β΄, ὅταν τῆς πηγαίνῃ ἡ δημοτικὴ κατάληξη. Τὸ ***ἄφραστη*** ἐκπληρώνει καὶ τοὺς δυὸ ὅρους.

Ὄξου=ὄξω, ἔξω. Ὁ τύπος εἶναι δημοτικότατος, (ὅπως τὸ ***κάτου, πάνου, χάμου***,) κι' ὅλοι τὸν μεταχειρίζονται στὸ ἀστεῖο ἢ στὸ θυμωμένο ἐπιφώνημα: «Ὄξου!». Παραδείγματος χάρη ὅταν διώχνουν σκύλο. Ἀδύνατο νὰ πιστέψω πὼς ἂν ὁ ***Φουτουριστὴς*** ἔβλεπε σ' ἕνα βιβλίο μὲ ζωντανὸ διάλογο τὴ φράση: «Καὶ κλώτσησε τὸ σκύλο φωνάζοντας: —Ὄξου!» δὲν θὰ καταλάβαινε τὴ λέξη. Φυσικά, λέμε καὶ ***ὄξω***, λέμε καὶ ***ἔξω***. Ἀλλὰ κατὰ τὴν περίσταση καὶ κατὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μιλεῖ. Ὥστε ἕνας λογοτέχνης τῆς Δημοτικῆς μπορεῖ ἐξαίρετα νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τοὺς τρεῖς τύπους, καθένα κεῖ ποὺ ταιριάζει.

Θυμητικό.—Λόγο τιμῆς ὁ ***Φουτουριστὴς*** δὲν καταλαβαίνει οὔτε τὸ θυμητικὸ καὶ κανένας ἀπ' ὅσους ρώτησε δὲν ἤξερε νὰ τοῦ τὸ ἐξηγήσῃ; Ἀδύνατο! Τίποτε ἑλληνικώτερο ἀπὸ τὸ θυμοῦμαι, τὸ θυμίζω καὶ τὴν κατάληξη ***ικός***. Μόνο ποὺ ἡ λέξη αὐτὴ ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες, ἔχει δυὸ σημασίες: σημαίνει πρῶτα τὴ ***μνήμη***, δηλαδὴ τὴν ἰδιότητα τοῦ νοῦ νὰ θυμᾶται, («δὲν ἔχεις καλὸ θυμητικὸ» λένε) καὶ δεύτερο τὸ πρᾶγμα ποὺ μᾶς θυμίζει κάτι τί, τὸ ***ἐνθύμιο*** ὅπως τὸ λένε ἀλλοιώτικα, (γαλλικὰ souvenir.) Καὶ μ' αὐτὴ τὴ σημασία, ἐν' ἀπὸ τὰ χαριτωμένα ποιηματάκια τοῦ μεγάλου Μαρκορᾶ ἐπιγράφεται «Θυμητικό». Μπορεῖ κανεὶς, τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ μὴν τὸ ξέρῃ; Κι' ἐπειδὴ ὁ Α ἢ ὁ Β δὲν τὸ ξέρει, εἶναι τάχα ὑποχρεωμένος ὁ συγγραφέας νὰ μεταχειρισθῇ τὸ λιγώτερο δημοτικὸ ***ἐνθύμιο*** ἢ τὸ γαλλικὸ ***souvenir***, σὰ γνωστότερο στὰ...καλὰ σπίτια; Ὄχι, ὄχι! Μόνο ὁ Α κι' ὁ Β, σὰν Ἕλληνες, χρωστοῦν νὰ μάθουν τὸ ***θυμητικό***. Σπουδάζεται κι' ἡ μητρικ

Κλινάρι—ὅταν ξέρῃ κανεὶς τὸ κλ***νη***, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν καταλαβαίν καὶ τὸ κλινάρι. Ἡ λέξη εἶναι γνήσι δημοτικὴ καὶ πολλοὶ ἀπ' τοὺς δόκιμο ποιητές μας τὴ μεταχειρίζονται. Ἀ πάῃ λοιπὸν κι' αὐτὴ μαζὶ μὲ τὸ θυμ τικό.—***Ἀκαταλαβίστικο.*** Εἶναι ἴσω ἡ μόνη λέξη ποὺ κι' ἐγὼ θὰ τὴ σημε ωνα, ὄχι σὰν... ἀκαταλαβίστικη,—θ μου, καὶ ποιὸς δὲν τὴν καταλαβαίνει —ἀλλὰ σὰν ἀδόκιμη κι' ἀκαλαίσθητ Κανένας λογοτέχνης μὲ γούστο δὲν π στεύω νὰ τὴ μεταχειρίστηκε ποτ Ἐκτὸς ἂν τὄκανε κάποτε ξεπίτηδε γι' ἀστεῖο, γιὰ σάτυρα. Εἰδεμὴ στὸ σ βαρὸ λόγο οἱ λέξεις ***ἀκατάληπτο*** κ ***ἀκατανόητο*** ταιριάζουν πολὺ καλὰ κ ἐννοοῦνται πολὺ εὔκολα.

Γιὰ τὸ ***πατριδόχαρη*** ὅμως, ὁ ***Φου τουριστὴς*** ἔχει κάποιο δίκιο. Κι' ἐγὼ δὲ ξέρω καλὰ-καλὰ τί σημαίνει. Ἐξάπαν τος δὲν εἶναι λέξη δημοτικὴ ἀλλὰ «δη μοτικοφανής», φτιασμένη δηλαδὴ ἀπ τὸ συγγραφέα ὅπως θὰ τὴν ἔφτιανε κι λαὸς ἂν βρισκόταν στὴν ἀνάγκη νὰ τ φτιάσῃ: Νὰ ἐκφράσῃ δηλαδὴ ἢ κά ποὺ κάνει τὴν πατρίδα νὰ χαίρεται ἢ κάποιον ποὺ χαίρεται γιὰ τὴν πατρίδ Γιατὶ κάτι τέτοιο βέβαια θὰ σημαίνε Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς παρόμοια σύ θετα ἕνας συγγραφέας ἔχει τὸ δικαίωμ νὰ φτιάνῃ καὶ νὰ μεταχειρίζεται, για ἔτσι πλουτίζεται ἡ ποιητικὴ γλῶσσ Ἀδιάφορο ἂν στὴν ἀρχὴ τὸ νόημά του εἶναι κάπως ἀόριστο, διφορούμενο ἂν δὲν τὸ καταλαβαίνῃ κανεὶς παρ' ἀ τὰ «συμφραζόμενα». Τέτοιο εἶναι κ τὸ ***πολεμόκραχτη*** καὶ πολλὰ ἄλλα σύ θετα τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Βαλαωρίτη, τ Παλαμᾶ κι' ἄλλων ποιητῶν μας.

Μένει ἡ λέξη ***πνέμα*** ἢ ***πνέμμα.*** ***Φουτουριστὴς*** δὲν τὴν ξέρει... Μὰ τό λοιπὸν δὲ θὰ ξέρῃ οὔτε τὸ ***ψέμα*** ***ψέμμα***, ποὺ μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν τὸ π στεύω! Φτιαστὴ λέξη; Κάθε ἄλλο! Ἑλληνικὸς Λαὸς ποὺ ἔκαμε τὸ ***ψεῦμ ψέμμα***, ἔκαμε καὶ τὸ ***πνεῦμα-πνέμμ*** «Ψεῦμα» μάλιστα δὲ λέει ποτέ. Ἂν λέ ὅμως κάποτε καὶ «πνεῦμα», εἶναι γιατὶ συνήθισε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ σ βεται γιατ' εἶναι καὶ... ἅγιο.

Ἐδῶ τελειώνουν οἱ «ἀκαταλαβίστικες» λέξεις τοῦ ***Φουτουριστῆ***. Στὸ ε χόμενο θὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμ ἢ καλύτερα, θὰ ἐξετάσουμε πόσο εἶν ὀρθὸ τὸ συμπέρασμα τοῦ ***Φουτουριστ*** πὼς ἡ γλῶσσα ποὺ γράφουν σήμερα λογοτέχνες, εἶναι Δημοτικὴ ἐκφυλ σμένη, ἀκατάληπτη, ἀμίλητη, νεκρή

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

Ὁ Μανώλης μὲ τὰ λόγια
Χτίζει ἀνώγια καὶ κατώγια.
Κι' ἄλλος ποὺ τὸ ἴδιο ἀξίζει,
Μὲ τὰ λόγια τὰ γκρεμίζει.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Καr COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ Πετρούλα

Ἀπὸ κεῖ, ὁ Γεροθωμάς, μὲ τὴ Μαρίκα πῆγε στὴν Ἀγορά, ὅπου πάντα ἔκανε καλὲς δουλειές. Γιατὶ οἱ χωριάτισσες ποὺ ἔμπαιναν καθεμέρα στὴν πόλη νὰ πουλοῦν τὰ προϊόντα τους, εἶχαν βέβαια κι' ἀπὸ ἕνα ἢ δυὸ παιδάκια ποὺ τἄφιναν στὸ χωριὸ μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ τοὺς φέρουν κανένα ὄμορφο πρᾶμμα νὰ παίξουν. Καὶ τί πιὸ ὄμορφο ἀπ' τοὺς μύλους τοῦ Γεροθωμᾶ ποὺ ἦταν καὶ τόσο φτηνοί; Τοὺς προτιμοῦσαν λοιπόν. Κι' ἐπειδὴ οἱ χάρτινοι μύλοι χαλοῦν γρήγορα κι' εἶναι ἀνάγκη ν' ἀγοράζῃ κανεὶς συχνά, ἡ Ἀγορὰ ἦταν τὸ «μεταλλεῖο» τοῦ Γεροθωμᾶ.

Περνῶντας, ἄκουσε μιὰ φωνὴ εὔθυμη καὶ ζωηρή:

«— Ἔ, Γεροθωμᾶ!... Ἀπὸ δῶ! ἔ!.. Καλημέρα!... Ἔτσι ξεχνοῦν τὶς παλιὲς φιλενάδες;»

Γύρισε, γνώρισε τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ φώναζε καὶ τὴν πλησίασε.

«— Μπά, μπά!.. Καλέ, τί γίνεσαι, κυρὰ-Πετρούλα;.. Δεκαπέντε μέρες ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ, καϊμένη μου! Μὴ παντρεύτηκε; ἔλεγα μὲ τὸ νοῦ μου...»

Ἡ Πετρούλα ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἀποκρίθηκε:

«— Κόντεψα νὰ πάω στὸν ἄλλο κόσμο, κὺρ-Γεροθωμᾶ μου! Μὰ φαίνεται πὼς ἔχω ἀκόμα μέρες νὰ ζήσω... Καὶ σὺ τί κάνεις; πῶς πᾶν οἱ μύλοι;.. Μπά, μπά! ἔχεις βλέπω καὶ συντροφιά. Ἀπὸ ποῦ τὸ συμμάζεψες αὐτὸ τὸ κοριτσάκι;»

—«Καλὰ λὲς τὸ συμμάζεψα, τὸ βρῆκα στὸ δρόμο μισοπεθαμένο».

—«Μπά, μπά. μπά!.. Ἀλήθεια; Γιὰ πές μου, στὴ ζωή σου, ποῦ πῶς τὸ βρῆκες; Καὶ γιὰ τὸ χασομέρι, ἔννοια σου, ἐγὼ θὰ σοῦ ἀγοράσω δέκα μύλους».

Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε κι' ὁ Γεροθωμάς. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ λέῃ τῆς Πετρούλας τὴν ἱστορία. Κάθε τόσο, ἡ χωριάτισσα ἔκοβε τὴ διήγησή του μὲ τὰ πιὸ θαυμαστικὰ ἐπιφωνήματα. Κι' ὅταν ὁ γέρος ἔφτασε στὸ πλύσιμο τῶν τζαμιῶν, ἡ Πετρούλα πῆρε δυὸ μῆλα καὶ τἄδωσε τῆς Μαρίκας.

Ἡ μικρὴ ἔφαγε μὲ χαρὰ τὸ ἕνα, μὰ τὸ ἄλλο τὸ φύλαξε στὴν τσέπη της κι' εἶπε:

— Αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ μπάρμπα-Γεροθωμά.

— Ἰδές, ἰδὲς καρδιὰ ποὺ τὴν ἔχει! φώναξε ἡ Πετρούλα.

Καὶ πῆρε τὴ Μαρίκα στὴν ἀγκαλιά της κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλᾷ καὶ νὰ τὴ σφίγγῃ τόσο δυνατά, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πνίξῃ.

— Νὰ τὸ χαρῶ ἐγὼ τὸ πουλάκι μου! ἔλεγε. Τί ὄμορφο κοριτσάκι καὶ τί καλό!

Ὅταν ὁ Γεροθωμὰς τέλειωσε τὴν ἱστορία του, εἶδε τὰ μάτια τῆς Πετρούλας δακρυσμένα. Κι' αὐτὸ τὸν εὐχαρίστησε, γιατὶ ἴσα-ἴσα λογάριαζε νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη της γιὰ τὸ μέλλον.

— Καὶ δὲ μοῦ λὲς τώρα, τὴ ρώτησε, τί νὰ τὸ κάμω αὐτὸ τὸ κοριτσάκι;

— Καὶ ρωτᾷς, Γεροθωμά μου; τοῦ ἀποκρίθηκε. Δὲ θὰ πᾶς βέβαια νὰ τἀφήσῃς ἐκεῖ ποῦ τὸ βρῆκες, οὔτε νὰ τὸ παραδώσῃς σ' ἐκείνους τοὺς κακούς! Θὰ τὸ κρατήσῃς, νά!

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Γεροθωμάς. Μὰ φοβᾶμαι, καϊμένη. Ἐέρω ἐγὼ ἀπὸ παιδιά; Ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν εἶχα!

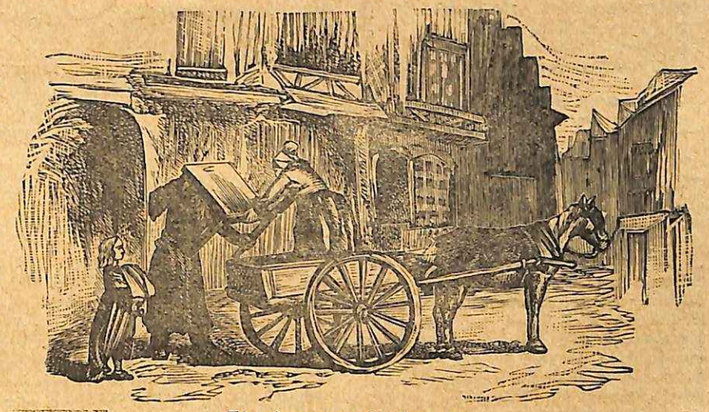

«Τὰ φόρτωναν στὸ κάρρο...»

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; Νὰ ποὺ ἔχεις τώρα. Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο δύσκολο πράμμα νὰ μεγαλώσῃ κανένας ἕνα μικρὸ παιδί... Στάσου μιὰ στιγμὴ νὰ ξεπουλήσω ἤ, καλύτερα, πές μου ποῦ κάθεσαι· θἀρθῶ ἐγὼ καὶ θὰ σοῦ πῶ τί χρειάζεται. Θέλεις;

— Ἄκου λέει!..

Κι' ὁ Γεροθωμὰς ἡσύχασε. Γιατὶ δὲν τὸν ἔνοιαζε γιὰ τὰ ἔξοδα· φοβόταν μόνον ποὺ δὲν ἤξερε ἀπὸ ἀνατροφὴ παιδιοῦ.

Ἀφοῦ ὅμως ἡ Πετρούλα προσφερόταν νὰ τὸν βοηθήσῃ, τὸ πρᾶμμα τοῦ φαινόταν πιὰ εὐκολώτατο.

Στὸ ἀναμεταξύ, ἡ Μαρίκα μάζευε τὰ φτερὰ μιᾶς κόττας ποὺ εἶχε μαδήσει ἡ Πετρούλα. Ὕστερα δοκίμασε νὰ τὰ δέσῃ σ' ἕνα ραβδάκι ποὺ κρατοῦσε· δὲν τὸ κατάφερνε ὅμως καὶ στενοχωριόταν. Τὴν εἶδε τότε ἡ Πετρούλα καὶ τὴ ρώτησε:

— Τί πολεμᾶς αὐτοῦ νὰ κάμῃς μικρούλα μου;

— Μιὰ σκούπα, γιὰ νὰ σαρώνω τὴν κάμαρά μου, ἀποκρίθηκε ἡ Μαρίκα.

— Ὤ, τὴ νοικοκυρούλα μου νὰ τὴ χαρῶ! Εἶδες ἐκεῖ τί σκέφτηκε; Ἔλα δῶ νὰ στὰ δέσω ἐγώ... Νά, ἰδὲς τί ὄμορφη σκουπίτσα! Θέλεις νὰ σοῦ πῶ τώρα καὶ κάτι ἄλλο; Νὰ πάρῃς ὅλ' αὐτὰ τὰ φτερὰ ποὺ εἶναι χάμω,—στὰ χαρίζω,—νὰ τὰ δέσῃς ἀπὸ λίγα-λίγα καὶ νὰ κάμῃς σκουπίτσες νὰ τὶς πουλήσῃς. Μιὰ πενταρίτσα ἡ μιά, ὅλοι θἀγοράσουν.

— Ἔτσι θὰ βγάζω καὶ τὸ ψωμάκι μου! φώναξε ἡ Μαρίκα. Τί χαρά μου νὰ βγάζω κι' ἐγὼ τὸ ψωμάκι μου!

— Τὸ καϊμένο! Εἶδες ἐκεῖ τί καλὴ γνώμη ποὺ ἔχει; Μὰ σύ, Γεροθωμά μου, βρῆκες θησαυρό! Σὲ καλοτυχίζω.

— Εὐχαριστῶ, Πετρούλα μου, καὶ σἀφίνω γειά. Ὅπως εἴπαμε!

«Νὰ πουλῇ μαντήλια...»

— Ναί, ναί, θἀρθῶ! Στὸ καλό γειά σας!

* *
*

Ἡ Πετρούλα ἦταν μιὰ καλὴ γυναῖκα ἴσαμε πενήντα χρονῶν, χωρὶς παιδιά, γιατὶ δὲν παντρεύτηκε ποτέ της. Εἶχε ἕνα καλό χτῆμα, ἔκανε τυρί, βούτυρο, φροῦτα, καὶ τἄφερνε μόνη της στὴν ἀγορὰ καὶ τὰ πουλοῦσε. Καὶ κόττες ἔφερνε, κι' αὐγὰ καὶ λαχανικὰ κι' ὅ,τι ἄλλο. Δὲ ντρεπόταν νὰ τὰ πουλᾷ, ἡ ἴδια, γιατὶ ἂν κι' εἶχε τὸν τρόπο της, δὲν ἦταν καθόλου ψωροπερήφανη. Ἀγαποῦσε τὰ παιδιὰ κι' αὐτὴ μεγάλωσε τὰ παιδιὰ τῆς ἀδερφῆς της ποὺ ἦταν χήρα. Καὶ ξέροντας αὐτὸ ὁ Γεροθωμάς, χαιρόταν ποὺ ἡ καλὴ γυναίκα συμπάθησε τόσο τὴ Μαρίκα του.

Ἡ χαρά του ὅμως κόπηκε ὅταν ἔφτασε στὴ γειτονιά του κι' ἔγεινε πολὺ σκυθρωπὸς τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνέβαινε τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ του. Μὰ κι' ἀφοῦ μπῆκε στὴν κάμαρά του κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα, ἐξακολούθησε νὰ εἶναι σκυθρωπὸς καὶ συλλογισμένος. Γιατί, περνῶντας, εἶχε ἰδεῖ κάτι ἄσχημα πράμματα, ποὺ ἄλλη φορὰ δὲν τὰ πρόσεχε, δὲν τὰ παρατηροῦσε.

Εἶδε, ἄξαφνα, τὸ γειτονά του κουρελὰ νὰ πουλᾷ μαντήλια σ' ἕναν ὕποπτο ἄνθρωπο. Καὶ ποῦ τὰ βρῆκε τὰ μαντήλια ἕνας κουρελάς; Κανένας δὲν πετᾷ στὰ σκουπίδια καινούργια μαντήλια. Θὰ τὰ εἶχε κλέψει!

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

'Αριθ. 'Εγκρ. 11

'Απόψε, πλάϊ μου κάθησε
σὰ σκεφτικὴ κυρία,
'Η Θύμηση, κάποια παιλὰ
νὰ διηγηθεῖ ἱστορία.

Ξενυχτισμένοι θεατές,
τοῦ δρόμου τὰ φανάρια
Κι' οἱ σκεφτικὲς οἱ πιπεριὲς
τονίζουν κάποιαν ἄρια.

Στὶς πλάκες τοῦ λιθόστρωτου
θρηνολογάει ἡ βροχή,
Κάποιος σβυσμένος ἁμανὲς
στὴ μοναξιὰ ἀντηχεῖ...

'Απόψε πλάϊ μου κάθησε,
σὰ σκεφτικὴ κυρία,
'Η Θύμηση. τὴ θλιβερὴ
νὰ διηγηθεῖ ἱστορία...

Πρώην *Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας*

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

'Αριθ. 'Εγκρ. 14

Ρίχνω μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὸ νερὸ ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα κανάτι μπροστά μου: «Τίποτα δὲν εἶσαι σύ! ἕνα ἄψυχο πρᾶγμα, ἕνα στοιχεῖο γιὰ νὰ ὑπηρετῆς τὸν ἄνθρωπο, τ' ἀκοῦς;..» Τὸ νερό, ἥσυχο, φάνηκε σὰ νὰ τάραξε λιγάκι τὴν ἐπιφάνειά του κι' ἐνόμισα πὼς μοῦ μίλησε, πὼς μοῦπε κάτι...

Πάει! πέρασε κι' αὐτό.

Σὲ λίγες μέρες, τὸ νερὸ ἐκεῖνο εἶχε ξεχτιμισθεῖ...

'Ὕστερ' ἀπὸ κάμποσο καιρό, ἔπιασε μιὰ δυνατὴ βροχή. Τὸ νερὸ ἔπεφτε ἄφθονο στὸ χῶμα καὶ τὸ μούσκευε. Θαύμαζα ἀνάμεσ' ἀπ' τὸ τζάμι τὶς ὡραῖες αὐτὲς σταγόνες. "Ἐξαφνα μοῦ φάνηκε—φαντασία—πὼς ἦταν τὸ ἴδιο νερὸ ποὔχε κάποτε ἐξατμισθεῖ. Μπά! καὶ γιατὶ τάχα νὰ μὴν ἦταν τὸ ἴδιο; 'Εξατμιζόμενο ἔγεινε σύννεφο, ἔμεινε κάμποσο στὸν οὐρανό, ὑγροποιήθηκε κεῖ-πάνω κι' ἔπεσε στὴ γῆ σὰ βροχή. Καὶ τώρα μὲ περιφρονεῖ. Ναί, μοῦ φαίνεται σὰ νὰ μοῦ λέγη: «Χά, χά! ἐγὼ εἶμαι τὸ νεράκι τοῦ κανατιοῦ, τὸ τιποτένιο πρᾶγμα! Μὲ βλέπεις ὅμως; "Εκανα ὁλόκληρο ταξεῖδι στὸν ἀέρα, ἀνέβηκα στὰ οὐράνια καὶ ξανάρθα πάλι στὴ γῆ.. "Ε! σύ. κύριε ἄνθρωπε, μπορεῖς νὰ κάνῃς τὸ ἴδιο;» Παρακολουθώντας μὲ τὸ μάτι τὶς σταγόνες ποὺ πέφτανε, ἔβλεπα νὰ χάνωνται σχεδὸν ἀμέσως: ἡ γῆ τὶς ἀπορροφοῦσε, τὶς κατάπινε... Χά, χά! γέλασα τότε κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου...

Πέρασε κι' αὐτό.

Ὁ χειμώνας ἔφυγε καὶ τὸν διαδέχτηκεν ἡ ἄνοιξη. Βρισκόμουνα στὴν ἐξοχή, σ' ἕνα ὡραῖο μέρος κι' ἔβλεπα τὸ νερό—πάντα τὸ νερό!—νάναβλύζῃ σὰν κρύσταλλο ἀπὸ μιὰ πηγή. Τὸ θαύμαζα... 'Αχ, Θέ μου! μά... ἀπ' τὴ γῆ δὲν ἔρχεται κι' αὐτό; Βέβαια, χωρὶς ἄλλο, θἆναι τὸ νερὸ ἐκεῖνο τῆς βροχῆς ποὔβλεπα κάποτε μὲ γέλιο καταφρόνιας νὰ τὸ ἀπορροφᾷ ἡ γῆ! Μιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε—φαντασία,—πὼς οἱ σταγόνες του μὲ κοίταζαν μ' εἰρωνεία. «"Ανθρωπε, ψιθύρ ζε τὸ κύλισμά του, ἐσὺ 'σαι τὸ τιποτένιο πρᾶγμα! 'Εγὼ εἶμαι ἀνώτερό σου: "Ἐρχομαι τώρα ἀπ' τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Γιὰ κοίταξε καὶ θαύμασέ με: ἐπισκέφτηκα τὸν ἐπίγειο, τὸν οὐράνιο καὶ τὸν ὑπόγειο κόσμο. "Ὁλα τὰ εἶδα. Κι' ἐσύ;..»

Πανταχοῦ Παρὼν

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

'Αριθ. 'Εγκρ. 21

«Δὲν θὰ ἔλθῃ χειμώνας;» μὲ ρωτοῦσε κάθε πρωὶ ἡ μικρή μου ξαδέλφη, ποὺ ἀπὸ καιρὸ φιλοξενούσαμε.

«Καὶ δὲν ἔχουμε τώρα χειμῶνα; βρέχει, κάνει κρύο, φυσάει ἀέρας... τὶ ἄλλο θέλεις;

—Νὰ χιονίσῃ!» μοῦ ἀποκρίθηκε παραπονεμένη.

Καὶ πῆγε στὸ παράθυρο, καὶ ἀκούμπησε τὸ ξανθό της κεφαλάκι στὸ τζάμι, κι' ἔμεινε πολλὴν ὥρα σκεπτική.

Τί νὰ σκέπτεται; ἴσως νοσταλγεῖ τὴν πατρίδα της μὲ τὰ ἀτελείωτα δάση καὶ τοὺς λευκοὺς χειμῶνας καὶ θὰ ἤθελε νὰ χιονίσῃ, γιὰ νὰ βρῇ κι' ἐδῶ λίγη Γερμανία... Μὰ ἄδικα περιμένεις, μικρούλα μου! στὴν 'Ελλάδα μας μὲ τὴ γλυκειά της φύση δὲν χιονίζει εὔκολα, καὶ ἂν τὸ στρώσῃ καμμιὰ φορά, μόνο γιὰ δυὸ-τρεῖς μέρες θὰ εἶναι· ἔπειτα λάμπει πάλι ὁ ὡραῖος ἥλιος στὸν καταγάλανο οὐρανό.

Δούκισσα τοῦ Δάντσιχ

Η ΑΛΕΠΟΥ

'Αριθ. 'Εγκρ. 19

Μιὰ μέρα ἡ ἀλεποῦ εἶδε νὰ ἔρχονται δυὸ ψαράδες. "Ἦταν μέσα σένα ἁμάξι, καὶ εἶχαν μεσ' στὰ καλάθια τους φρέσκες ρέγκες καὶ χέλια. "Ἀμέσως ἡ ἀλεποῦ σέρνεται ὥς τὸ μέσο τοῦ δρόμου, ξαπλώνεται, ἀνοίγει τὰ πόδια της, κρεμᾷ τὴ γλῶσσα της ἔξω, μένει ἀκίνητη, μένα λόγο, κάνει τὴν ψόφιο. Τὸ ἁμάξι προχωρεῖ. "Ἕνας ἀπὸ τοὺς ψαράδες τὴν βλέπει, εἰδοποιεῖ καὶ τὸ σύντροφό του, καὶ οἱ δυὸ μαζὺ κατεβαίνουν, καὶ τὴν πλησιάζουν. Τὴν σκουντοῦν, τὴν τραβοῦν, καί, ἐπειδὴ ἐκείνη τοὺς ἔβλεπε ἀκίνητη, τὴν πιάνουν ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὴν πετοῦν μέσα στ' ἁμάξι, ἀνάμεσα στὰ καλάθια, ἀνεβαίνουν κι' αὐτοὶ καὶ τράβαξι ξεκινᾷ.

Τότε, ἐνῷ οἱ ψαράδες χαιρόνταν γιὰ τὴ γούνα ποὺ ἀπόκτησαν ἔτσι εὔκολα, ἡ ἀλεποῦ ἁπλώνει μὲ πολλὴ προσοχή τὸ πόδι της σ' ἕνα καλάθι, τραβᾷ δύο-τρεῖς ἀπὸ τῆς πιὸ παχειὲς ρέγκες, καὶ τὶς τρώει. Τὸ ἴδιο κι' ἀπ' τὸ γειτονικὸ καλάθι, τραβᾷ πένε' ἔξη χέλια· κι' ἀφοῦ πιὰ ἐχόρτασε καλά, πηδᾷ ἐλαφρά-ἐλαφρὰ ἀπὸ τἁμάξι καὶ δρόμο! "Ὅταν πιὰ ἦταν μακρυά, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ: «Μοιράσθηκα μὲ σᾶς, καλοί μου ψαράδες, τὰ παχιὰ ψ ρια σας, μ' ἄφησα καὶ γιὰ σᾶς μερικά.»

Οἱ ψαράδες ἔκπληκτοι φωνάζουν «ἡ ἀλεποῦ! ἡ ἀλεποῦ!» Μὰ τί μπορούσαν πιὰ νὰ κάμουν;

(Κατὰ τὸ γαλλικό.)

Ταμερλάνος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Απρόοπτο, στὸ τραπέζι:
— Χόρτασες, Δήμητρά μου;
Κι' ἡ λαίμαρη μικρή:
— Θὰ χορτάσω, θεῖε μου.

Ρωμαντικὸς

***

'Ο Μίμης, ἀπ' τὸ δρόμο, φωνάζει τὸ φιλο του:
— Γεώργοοο!.. Γεώργοοο!..
'Ο Γεῶργος βγαίνει στὸ παράθυρο.
— Τί θέλεις, Μίμη;
— 'Απάνω εἶσαι;

Ξάνθιππος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

'Αθῆναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 16 Φεβρουαρίου 1925

ΚΑΘΩΣ ἐδήλωσα στὸ προηγούμενο, τώρα δέχομαι γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας κομμάτια ἀπ' ὅλους. 'Απ' αὐτά, ποὺ θὰ εἶναι βέβαια πολλά, θὰ διαλέγω καὶ θὰ ἐγκρίνω μὲ αὐστηρότητα τὰ καλύτερα. (Κι' ἡ αὐστηρότη αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη, γιατὶ ἂν ἔκριναν μ' ἐπιείκεια θὰ μαζευόνταν τόσα πολλὰ ποὺ θάταν ἀδύνατο νὰ χωρέσουν ὅλα!) Τάλλα θὰ τἀπορρίπτω καὶ γιὰ καθένα θὰ λέγω γιὰ ποιὸ λόγο. 'Η κριτική αὐτὴ, τόσο ὠφέλιμη γιὰ ὅλους, θὰ χίσῃ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο. — Θυμίζω ὅτι κομμάτια ποὺ δὲν ἐκπληροῦν τοὺς ὅρους τῶν 'Οδηγοῦ, ἀπορρίπτονται χωρὶς κἂν νὰ διαβασθοῦν.

'Ο Σύλλογος τῶν πεφῶν φαγάδων «Περίδρομος» διαλύθηκε. 'Ἀκούστε ὅμως τί καὶ τί ἔκαμε... πρὶν διαλυθῇ: "Ἔξη μεγάλους Διαγωνισμούς. 'Ὀκτὼ ἐτήσια κι' ἕνα ἐξάμηνο ξεσπαθώματα: Χρηματικὴ συνδρομὴ σὲ κάποιο ἄπορο προσφυγόπουλο. Πρωτοχρονιάτικο δῶρο (μιὰ βασιλόπητα) στὴ Διάπλασι. Μηνιάτικη ταχτικὴ ἔδοση μικροῦ περιοδικοῦ γιὰ τὰ μέλη του «Τὸ Νέκταρ». Καὶ τέλος εἰσφορὰ 155 δρ. γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη. "Ὀλ' αὐτὰ στὸ διάστημα δυὸ μόνον ἐτῶν. Δὲν ἀξ ζουν λοιπὸν τὰ πιὸ θερμὰ συγχαρητήρια τὰ μέλη κι' ὁ ἀκούραστος Πρόεδρός του *Πανταχοῦ Παρὼν*;

'Αδελφὴ Συνδρομητρίας, ἀνώνυμη, ὁ κ. Ξ. ἔλαβε τὸ γράμμα σου κι' ἀδιάβασε τὸ ἀπόσπασμα τῆς μετάφρασής σου ἀπὸ τὸν πρόλογο τῶν «Στοχασμῶν» τοῦ Λεοπάρδη. Ναί, μεταφράζεις πολὺ καλὰ καί, ἀφοῦ ἔρεις ἰταλικὰ καὶ γαλλικά, θὰ μποροῦσες νὰ ἐργασθῇς σ' ἕνα ἐκδοτικὸ Κατάστημα ὡς μεταφράστρια φιλολογικῶν βιβλίων. "Ἂν θέλῃς λοιπόν, ἔλα νὰ ἰδῇς τὸν κ. Ε., νὰ σοῦ δώσῃ κανένα συστατικὸ καὶ νὰ σοῦ ἐπιστρέψῃ καὶ τὰ χρήματα ποὺ ἔστειλες γιὰ τὴν ἀπάντηση, γιατὶ δὲ χρειαζόταν καμμιὰ πληρωμή.

"Α. τί συγκινητικὸ αὐτὸ ποὺ μ' τόση ἀφέλεια καὶ συντομία μοῦ διηγεῖται στὸ σημερινό του γράμμα ὁ *'Απόγονος τοῦ 'Οδυσσέως*! «Μ' θε. ἀγαπητέ μου, ὅτι ὁ πατέρας μου ἦρθε ἀπὸ τὴν 'Αμερική. "Ὅταν, ἀπάνω στὸ βαπόρι, τὸν χαιρέτησα, δὲ μὲ γνώρισε καὶ μὲ ρώτησε τίνος εἶμαι, γιατὶ ἐγὼ σκοπίμως δὲν τοῦ φανερώθηκα ἀθόρυβα. Δὲν κρατήθηκα ὅμως κι' ἄρχισα νὰ κλαίω. Τότε τὸ κατάλαβε καὶ μ' ἀγκάλιασε καὶ δὲ φαντάζεσαι τί ἔκανε...»—"Ω, τὸ φαντάζομα', ἀγαπητέ μου, τὸ φαντάζομαι πολὺ καλά! 'Αφοῦ ἔκλαψα κι' ἐγὼ διαβάζοντας αὐτὰς τὶς λίγες γραμμές σου... Τὰ φύλλα τοῦ Ψ. τὰ ἔστειλα τὴν 3 Ἰαν.

Σ' εὐχαριστῶ πολύ, καλή μου *Δενίτσα*, πὼς ἂν καὶ μεγάλη, μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη περισσότερο κι' ἀπ' τότε ποὺ ἤσουν μικρή, καὶ ποτὲ δὲν θὰ πάψῃς νὰ μ' ἔχῃς σύντροφο ἀχώριστο. Τὸ εὔγλωττο γράμμα σου μὲ συγκίνησε βαθύ κι' ἐλπίζω νὰ βρίσκῃς κάπου-κάπου λίγον καιρὸ νὰ μοῦ γράφῃς.

Δοὺξ τοῦ Κέντ, εὐχομαι κάθε πρόοδο στὸν «'Αήττητό» σας κι' ἐλπίζω νὰνὰ καταστήσῃ στὴ δράση τὸ διαλυθέντα «Περίδρομο» ποὺ γι' αὐτὸν γράφω παραπάνω. 'Οποσδήποτε εὐχαριστῶ καὶ σένα καὶ τὴ λοιπὰ μέλη ποὺ ἱδρύσατε Σύλλογο γιὰ τὴ διάδοσή μου.

Καθόλου δὲν μὲ κουράζει ἡ συχνή σου 'Αλληλογραφία, *'Αλκηστις*. Ἀπεναντίας μοῦ προξενεῖ μεγάλη εὐχαρίστηση. Γιατὶ γράφεις πράγματα ἐνδιαφέροντα,—καὶ μένα μ' ἐνδιαφέρουν πολὺ οἱ εἰλικρινεῖς ἐντυπώσεις, κρίσεις καὶ ἐξομολογήσεις τῶν φίλων μου, σὰν αὐτὲς ποὺ μοῦ κάνεις ἐσὺ συχνά, — γιατὶ ξέρεις τὰ γράφῃς ὅμοσφα καὶ γιατὶ ἀκόμα τὸ γράψιμό σου εἶν' αὐκνάγνωστο. — Καταλαβαίνω τὴν ἐντύπωσή σου ἀπὸ τὸ περιοδικὸ ἐκεῖνο ποὺ σοῦ σύστησαν στὸ σχολεῖο: "Οποιος συνήθισε νὰ διαβάζῃ τὸ δικό μας πολὺ δύσκολα - εὐχαριστεῖται ἀλλο!

Πολλὰ περιμένω ἀπὸ τὸ "ὅλλο σας, *'Αθω*, ποὺ εἶναι καὶ ὁ μόνος πιὰ στὴν πόλη σας. Τὴν καλή σου μητέρα, τὴν παλιά μου φιλενάδα — ποὺ μἀγαποῦσε τότε τόσο ὥστε μὲ εἶχε καὶ στὸ προσκεφάλι τ' — τὴν εὐχαριστῶ πολὺ ποὺ σοῦ ἐμπνέει τὴν ἀγάπη της καὶ σοῦ λέει νὰ μὴ μἀφήσῃς ποτέ, «γιατὶ δὲν εἶμαι μόνο γιὰ παιδιά, παρὰ καὶ γιὰ ἄντρας, γιὰ γυναῖκες, γιὰ γέρους καὶ γιὰ γριές.

Τό γράμμα σου *Ξάνθιππε*, ἐν διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση. Κι' οἱ περιγραφές σου ὡραῖες κι' κρίσεις σου σωστές. 'Αλλὰ μόνο γιὰ τὴ λέξη «Ρωμιός» μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐδῶ. Πραγματικῶς, ἀλλοῦ φορὰ αὐτὸ ἦταν τὸ ἐθνικὸ ὄνομα τῶν νεωτέρων 'Ελλήνων. Οἱ δημοτικιστὲς μάλιστα τῆς Σχολῆς τῆς Ψυχάρη, δοκίμασαν νὰ τὸ ξαναφέρουν καὶ νἀντικαταστήσουν μὲ αὐτὸ τὸ "Ἑλληνας - 'Ελλάδα - ἑλληνικός λέγοντας παντοῦ Ρωμιός, Ρωμιοσύνη, ρωμέϊκο, ὅπως κι' οἱ πολλοί μας. *Δὲν τὸ κατάφεραν* ὅμως γιατὶ τὸ Ρωμιός, ὅσο δημοτικὸ κι' ἂν ἦταν, εἶχε πάρει μὲ τὸν καιρὸ κακὴ σημασία καὶ θύμιζε μᾶλλον τὰ κακὰ καὶ τὰ ἐλαττώματα τῶν νεωτέρων 'Ελλήνων. "Ἔτσι ἔμεινε μόνο γιὰ τὴ σάτυρα, (ὁ «Ρωμηὸς» τοῦ Σουρῆ π: χ:) κι' ὡς ἐθνικὸ ὄνομα, σεβαρό, μεταχειριζόμαστε τώρα μόνο τὸ 'Ἕλλην.—"Ἑλληνας, Νεοέλληνας, νεοελληνικὸ κτλ.—"Οπωσδήποτε, στὴ Δογοτεχνία τῶν τελευταίων τριάντα χρόνων, συχνὰ ἀπαντᾷ κανεὶς καὶ τὰ Ρωμιὸς-Ρωμιοσύνη μὲ καλὴ σημασία.

Τὴ *'Αθηναῖς* μοῦ γράφει: «Τὴν *Ξένη*, τὸ ὡραῖο ἐκεῖνο δραματάκι ποὺ μᾶς ἔνταξε πέρσυ ὁ κ. Ἰωαννόπουλος, θὰ τὸ πραστήσουν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τὰ παιδιὰ τοῦ Δημ. Σχολείου Διδυμοτείχου. Σ' ἡν τελευταία πρόβα ποὺ τὴν ἄκουσε ἡ ἐξαδέλφη μου, ἔκλαψε. Δυπήθηκα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ πάω κι' ἐγώ, γιατὶ εἶχα πολὺν πυρετὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα» —Σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο κι' εὔχομαι νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα πὼς ἔγεινες ἐντελῶς καλά.

Ἐὰν μπορῶ νὰ μὴ σοῦ φανερώσω τὸ θαυμασμό μου, — μοῦ γράφει τὸ *Χαμόγελο*,—γιὰ τὶς ἐρωτήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν. Μὰ εἶναι κάτι τέλειο! Τόσο καλὰ διαλεγμένες, τόσο ψυχολογημένες, ὥστε μέσα σ' ἕνα συμπληρωμένο τετράδιο νὰ βλέπει κανεὶς ζωγραφισμένο τὸ χαρακτῆρα ἐκείνου ποὺ ἀπαντᾷ... Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἀντὶ *Τὰ Μικρὰ μου Μυστικά*, κάθε τετράδιο ἔπρεπε νὰ γράφῃ ἀπὸ πάνω: *'Ο χαρακτήρας μου.*» — Λυσόχαρτο σοῦ ἔστειλα. 'Αλλὰ σὲ τί φοβήθηκες μὴ σὲ παρεξηγήσω;

Ἡ *'Ηρωϊκὴ Φέσσα*, παίρνοντας ἀγρυμὴ ἀπὸ τὴν 'Επιστολὴ τοῦ κ. Φαιδῶνος γιὰ τοὺς 'Ἀμερικανούς, μοῦ γράφει ὅτι κι' οἱ 'Ἀμερικανίδες ἐκκαλίσσες τοῦ σχολείου της εἶναι σὰν παιδιά. "Ἀξαφνα σὲ μιὰ ἐσπερίδα τῶν ἐσωτερικῶν, ντύθηκαν ὅλες σὰν κοριτσάκια ὀκτὼ χρονῶν κι' ἔπαιξαν μὲ τὶς μαθήτριές τους, ντυμένες κι' αὐτὲς τὸ ἴδιο, τὰ πιὸ παιδικὰ παιχνίδια. Εἶ ὡραῖα!

"Ἕνας συνδρομητὴς —δὲν θέλω νὰ τὸ ἐδῶ τὸν μ τοῦ,— ποὺ τοῦ δημοσίευσα τέλευ αἰα κάποιο ἔργο στὴ Σελίδα, μοῦ παραπ νιέται α', ὅτι τοῦ τόβαλα σὲ ἄσχημη θέση καὶ β' ὅτι τοῦ τὸ χαλάσα(!) μὲ τὶς διορθώσεις ποὺ τοῦ ἔκαμα. Γιὰ τὸ πρῶτο, βεβαιώνω τὸ εἶλο μου ὅ ι στὴ Σελίδα μου ἀσ ημη θέση δὲν ὑπάρχει κι' ὅτι ἡν ἴδια τιμὴ παίρνουν καὶ τὸ πρῶτο κομμάτι καὶ τὸ τελευταῖο. Γιατὶ δὲν τὰ κατατάσσω κατὰ τὴν ἀξία, παρὰ κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν ἔκτασή τοῦ καθενός. Προφανῶς δηλαδὴ νὰ μὴν εἶναι κοντὰ-κοντὰ δυο ποιήματα καὶ νὰ προηγοῦνται τὰ σοβαρὰ ἀπὸ τἀστεῖα. 'Αλλὰ καὶ πάλι, ὅταν δὲν ἔρχονται καλὰ στὴ σελίδωση, μπορῶ ἐξαιρετα νὰ βάλω πρῶτα ἕνα ἀστεῖο καὶ κατόπι ἕνα σοβαρό. — "Ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο, βεβαιώνω πάλι τὸ φίλο μου τὸ μὲ τὰ διορθώματα ποὺ τοῦ ἔκαμα, τὸ ἔργο του ἔγινε καλύτερο. Φυσικά, ἦταν καλό· καὶ γι' αὐτὸ ἔκαμα τὸν κόπο νὰ τὸ διορθώσω· ἀλλοιώτικα θὰ τὸ πετοῦσα. Δὲν ἔβαλα ὅμως νὰκούσω καὶ περάπονα γιὰ τὸ εὐχαριστῶ τοῦ κόπου μου.

"Ἂν ἐδημοσίευα ἐδῶ τὸ ἔργο του ὅπως μοῦ τὸ ἔστειλε, θὰ ἐδίλεπαν ὅλοι τὴ διαφορὰ καὶ θὰ ἔλεγαν τοῦ φίλου μου πόσο ἔχει ἄδικο νὰ τὸ νομίζῃ χαλασμένο. 'Οπωσδήποτε, καλὰ ἢ κακά, γιὰ λόγους ποὺ τοὺς ξέρω μόνο ἐγώ, πρέπει νἄχω τὸ δικαίωμα νὰ διορθώνω ὅπως θέλω ὅ,τι δημοσιεύω στὸ φύλλο μου. Γι' αὐτὸ στὸ ἑξῆς θέλω νὰ εἴμαστε ἐξηγημένοι: "Ὁποιος ἐννοεῖ νὰ δημοσιεύεται τὸ ἐγκρινόμενο ἔργο του χωρὶς καμμιὰ ἀλλαγή, ἔτσι ὅπως τὸ στέλνει, (ποὺ εἶναι βέβαια ἐπίσης δικαίωμά του,) νὰ τὸ σημειώνει ἀπὸ κάτω. 'Ἔτσι δὲν θὰ τὸ ἐγκρίνω, παρὰ μόνο ἂν θὰ τὸ κρίνω δημοσιεύσιμο χωρὶς ἀλλαγές. Καὶ θὰ λείπω κι' ἀπὸ κόπους κι' ἀπὸ παράπονα. Σύμφωνοι;

Χαριτωμένο τὸ γράμμα σου, *Κόρινναι*, καὶ σ' εὐ αριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις. Δὲν ἐδιάβασα ἀκόμη τὸ κομμάτι σου, —ποὺ ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ τὸ στείλῃς, — ἀλλὰ βεβαιώσου ὅτι ἂν εἶναι καλό, θὰ ἐγκριθῇ. ἀνεξαρτήτως ἀπὸ κάθε... πολιτικὴ ἀποψη. "Ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνότατα.

Δάτρις τοῦ 'Απείρου αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα. Δὲν θυμοῦμαι νὰ ἔλαβα προηγούμενο γράμμα σου· ἀλλὰ τώρα ποὺ ἔχεις ψευδώνυμο, γράφε μου καὶ πάντα θὰ σοῦ ἀπαντῶ. 'Αφοῦ ἤσουν ἄρρωστη, μπορεῖς καὶ τώρα νὰ στείλῃς τὶς λύσεις ἐκείνες. Χάλρω ποὺ ἔγεινες καλά.

'Ωραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς· *Δεβεντοιάννης, Τζέννυ, Νοσταλγοῦσα Σμυρνιοπούλα, Καμπάνα τοῦ Λυκαβητοῦ, Δοραγη Δόξα, Σῖμος 'Εσπέριος, 'Αργυρᾶ Σελήνη, Χιώτικη Βιολέττα, Αἱματοποτισμένη Λευτεριά, Ἥρως τῆς Κρήτης, Μικρὸς Καλλιτέχνης, Δέλια καὶ Φίλανδος.* 'Εξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Βύρων 'Αποστολίδη, Δοὺξ τῆς Φιλλανδίας, Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν, Βάδεν Πάουελ, "Ἐλλη Σ. Τσουτσουρα, Σιφία, Δημοσθ. Μιράσγετζη, Καρυᾶτις, Τριαταφυλλενια, Πλοίαρχε Νέμε, Ολυμπονίκη, Γ. Νικολάου, 'Ἱερὸν τῆς 'Ἐλευθερίας («Μαθητική 'Ἕνωσις») *Λεωνίδα Π. Νικολόπουλε, Σκλαβωμένη Πατρίδα, Παντογνώστη*, καλά μου παιδια, μ' δλη μ υ τὴν καρδιὰ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ξεσπαθώματά σας. Δὲν ἔχω τόπο γιὰ πολλὰ λόγια, ἀλλὰ τὸ εὐχαριστῶ μου τὰ λέει ὅλα...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῇ, ἂν δὲν συνοδευθεῖ ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 5 — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνωσμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925. "Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Δ. ἀνήμπορα εἰς ἀγορὰς καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Μόζαρτ*, ἀ. *(ΑΤ)*, *Καρδιάλιος Ρισελιέ*, ἀ. *(ΚΡ)*. *Δάτρις τοῦ 'Απείρου* κ. *(ΧΙ)*. *Βαατρίκη*, κ. *(ΘΜ)*. *Κρινόλευκο 'Αγόρι*, ἀ. *Θαλασσογέννητη*, κ. *(ΔΒ)*. *Ρενέ*, κ. *(ΤΕ)*. *'Αποβροχάρης*, ἀ. *(;;;) Φίλων Μορέας* ἀ. *(ΔΣ)*. *'Υπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης*, ἀ. *(Α+Ω)*. *Νιρβάνα*, κ. *(ΙΠ)*. *Ταραξίας*, ἀ. *(ΑΩ)*. *Χρυσομαλλοῦσα Νεράϊδα*, κ. *(ΚΝ)*. *Μασκαρεμένη Βασιλοπούλα*, κ. *(ΚΝ)*. *Φαιδρός*, ἀ. *(ΚΚ)* *'Ἐρση* κ. *(;;;)*. *Κόρινναι*, κ. *(ΦΠ)*. *Δευκορείτης*, ἀ. *(;)*. *Δακρυοτάλακτη*, κ. *(ΝΡ)*. *Μελαγχολικὸς Γλεντζές*, κ. *(ΕΑ)*. *'Ἐρέννιος Δέξιππος*, ἀ. *(ΓΠ)*. *Μέδουσα*, κ. *(βρέστε με)*. *Μέγας Διπλωμάτης*, ἀ. *(ΔΕ)*. *Παιδί τοῦ "Ἐβρου*, ἀ. *(ΒΒ)*. *Δροσοσταλακτη*, κ. *(ΕΑ)*. *Πουετικὸ Τριγόνι*, κ. *(ΡΨ)*. *Χλωμὴ 'Ανεμώνη*, κ. *(ΧΦ)*. *Ἀποπαίδι τῆς Μοίρας*, ἀ. *(ΕΝ)*. *Βάν Μίττεν*, ἀ. *(ΙΕ)* *Ροδοπλασμένη Βοσκοπούλα*, κ. *(ΕΑ)*. *Μικρὴ 'Επαρχιώτισσα*, κ. *(;;)* *Λουλούδι τῆς Καρδιᾶς*, κ. *(ΠΠ)*, *Κολληήρι*, ἀ. *(;;)*.

'Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Μιμόζα*, κ. *Διαβολάκος τῆς Αἰγύπτου*, κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Ις' Δελτίο Εἰδήσεων

'Από τὸ ΙΕ' Δελτίο (Βλ φυλ. 11ον)	Δρ.	6 399.70
Κρινόλευκο 'Αγόρι	»	5.—
'Εκὼ κητῆς	»	5.—
Μαρία Μ. Πετρίτου	»	5.—
Λιλὴ Σ. Μπέσκου	»	10.—
Μέλα Στ. Πανουργιᾶ	»	12.50
Κωστάκης Ν. Κακούρης	»	10.—
Διάνα Αλ. Θεοδωρου	»	10.—
Φιλ. Σπ. 'Αγκυσουλάκης	»	10.—
'Ἔρση	»	5.—
Δία Δ. Μαρινάκη	»	12 50
Ταραμπούρας	»	22.50
Μαγισσα	»	18 20
Μικρὴ 'Επαρχιώτισσα	»	10 —
Μέχρι τῆς 18 Φεβρ.	Δρ	6.535.40

'Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φ'λους της: *Ροδομάγουλην*, (ἔχει καλῶς, ἐξετέλεσα) *Δουκᾶν Ν. Μέγαν* (ματαιοπονεῖς δὲν στέλνονται· ἔτσι λύσεις) *'Αλκαῖον* (ἔργα συνδρομητῶν μου δὲν βάζω σ' ἄλλη σελίδα, τὸ διηγηματάκι σ υ θἄταν πολὺ ἔκτεκ ἐς γιὰ τὴ Σ. Σ. Σ. ἐπειδὴ ὅμως γράφεις καλα, θἄθελα νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλο, συντομωτερο καὶ καλύτερο) *Μικρὸν 'Επιδαύριον* (ἄτεχνοι οἱ στίχοι σου· δὲν μπορῖς ἀκόμη νὰ γράφῃς ποιήματα·) *Μποὲμ* (χαίρω ποὺ ἔγεινες καλά· ἔστειλα ἕξη τετραδια· γράφε μου·) *'Οκνηρὴν* (τὰ ξαναστείλα, ἀλλὰ νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι ἡ ἀποστολή γίνεται τακτικά·) *"Ηραν* (τί κιλὰ ἄν κάνατε μιὰ τέ οια γιορτὴ καὶ γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη! Τὸ ποιηματάκι σου ἄρκετα καλό, ὄχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμο· ἐλπίζω ἀργότερα νὰ γράψῃς καλύτερα·) *Νοβέλλαν* (λυσόχαρτο καὶ τετραδια ἔστειλα· εὐχαρ σ:ῶ πολὺ γιὰ τὰ κιλὰ λόγια·) *Νεράϊδαν τοῦ Βοσπόρου* (φύλλα ἔστειλα· χαίρω πὼς σ' ἀρέσουν τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα·) *Δελφινάκι* (ὑγιὲς κανεις πολὺ καλὰ ποὺ ρίχνεις καὶ σὺ τὴ μαγιὰ σου στὸ μαγαζί· ὅταν ἔχῃς καιρό, γράφε μου·) *Γλυκειὰν Πατρίδα* (δὲν ἐ'ναι ψευδώνυμο, ἀλλὰ τὄνομά του· μὲ τὸ Νέο 'Ημερολόγιο βαΐζω τὴν ἡμερομηνία τοῦ φύλλου· τὰ γράμματα σου εἶναι πολὺ ὡραῖα καὶ νομίζω ὅτι ἡ μαμμὰ σοῦ τὰ κατηγορεῖ γιὰ νὰ τὰ κάνῃς ἀκόμη ὡραιότερα·) *'Αλέξ. Σ. Καραβασίλην* (λατρεύεις τὴ Διάπλασι, δὲν διαβάζεις δμως τὸν 'Οδηγό νὰ ἰδῇς πῶς στέλνονται αἱ λύσεις καὶ χάνεις τὸ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 219ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 21 Ἀπριλίου.]

176. Δεξίγριφος

Ἐν' ἄρθρο μ' ἕνα σύνδεσμο
Καὶ νῆσο ἀπ' τὸ Αἰγαῖο
Τὰ βάζεις στὴ σειρὰ
Καὶ καποιον ἀπὸ τοὺς Δώδεκα,
Μὰ ὄχι τὸν πιὸ ὡραῖο,
Μᾶς κάνεις μιὰ χαρά.

Νιάνιαρο

177. Μεταγραμματισμὸς

Βάλε Μῖ βγάζοντας Σῖ
Καὶ θὰ ἰδῆς πὼς τὸ νησὶ
Κάτι γίνεται ποὺ πάλι
Θάλασσα τὸ περιβάλλει.

Ναυτικὸς

178. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου.

Ποιητὴς ἀγαπητὸς
Καὶ γλυκὺς καὶ τρυφερός,
Ἕνα γράμμα του ἀλλάζει
Καὶ τὸν τόνο του ἀνεβάζει,
Κι' ἅγριος γίνεται, σκληρός,
Ποὺ ὅποιος τὸν ἀκούει τρο[μάζει.

Ἀφρισμένο Κῦμα

179. Ἀναγραμματισμὸς

Ὡραῖο βουνάκι ἑλληνικὸ
Τὸ ἀναγραμματίζω
Καὶ σ' ἐπεξηγηματικὸ
Τὸ μετασχηματίζω.

Ἑλληνικὴ Δόξα

180. Αἴνιγμα

Ἂν ζητῆς τὸ θηλυκό μου,
Στὰ νηστήσιμα θὰ βρῆς·
Ἀλλὰ τὸ οὐδέτερό μου,
Ἀπὸ τὸν Θεὸ ζητεῖς.
Τώρα κάν'το ἀρσενικό,
Βάλ' του ἐπίθετο μπροστά,
Νὰ τὸ βρῆς— τί ξαφνικό!—
Κρεμαστὸ στὴν Ἐκκλησιά.

Ὑπνιάρα

181. Τετράγωνον

Σ * * * * * Σ
* *
* *
* *
* *
* *
Σ * * * * * Σ

Ἄνω, ποιητής· κάτω, νῆσος, δεξιά, μέταλλον· ἀριστερὰ ἄλλη νῆσος.

Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος

182-186. Σύνθετον Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς αὐτῶν γράμματος δι' ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ καὶ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, γίνονται:

1. Ἕνα κουρέλι —ἐπίθετον.
2. Ὁ πατὴρ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης—υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς Φαίδρας.
3. Μιὰ θηλυκὴ ἀντυνωμία—ἀκρογιαλιά.
4. Μιὰ θεὰ Ὠκεανὶς — νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5. Καὶ μία πόλις τῆς Βουλγαρίας—πλοιάριον.

Ἄσπρη Καμέλια

187. Διπλὸ Κεφάλι

Ἴων, Αὔρα, Δάς, Δελφοί.

Νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν' γράμμα ὡς κεφαλὴ εἰς τὰς ἄνω λέξεις, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, τάρχικα τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν μεγάλην χώραν.

Πυροβολιτάκι

188. Ἐλλιποσύμφωνον

οου-αου-οοι-εειοι-αει-α-ηεωῃ

Λουκᾶς Γ. Νικηφοριάδης

189. Γρῖφος

η η
η N η εἶς χ L χ
η η εἶς χ χ
η η

Ἐλεύθερος Θρᾴξ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

190. Croix

C
*
*
C * * R * * *
*
*
*

Nom de plusieurs rois. Bois blûlé.

Σμύρνης Καϊμὸς

191. Acrostiche

Les premières lettres des mots ci-dessous forment une ville de Peloponèse:

1, Etat d' Europe; 2, Colonie Francaise; 3, Animal ou fleuve; 4, Inventeur d' un thermomètre; 5, Continent; 6, Ville de Macedoine.

Φαίδων Ἀλεξανδρίδης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 50

721. Πειρατὴς (πυρά, τίς.) — 722. Δάντης-Φάντης.—723 Θέμις-Θέτις-Τί θές; — 724. Ὁ Ἐλευθέριος, ἡ Ἐλευθερία, τὰ Ἐλευθέρια.

725. Η - ΣΙ - Ο - ΔΟΣ
ΣΙ-ΔΗ ΡΟΣ
Ο-ΡΟΣ
ΔΟΣ

726. ΑΘΑ-ΝΑΣΙΟΣ (Θάσος, Νάσος, Σινᾶ, Ἴος, Οἰνάς.) — 727. Λύκος. (Ἕλλη, ΚΩΣτα...)—728. ΞΙΦΟΣ (Ξενοφῶν, ρίζα, ἀλφειός, βάρος, ἄρτος.) — 729. Εὔπορῶν μὴ ἔσο ὑπερήφανος· ἀπορῶν μὴ ἔσο ταπεινός.—730. Ἡ Ρώμη ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου. — 731. Seau-Eau. — 732. Vert, verre, ver, vers, vers.

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1894) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *26,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *32* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1924) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 31 ἐν ὅλῳ, Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *70* καὶ ραμμένος δρ. *75*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *6,50* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *13 50* — εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕ'—258)

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ καὶ ἀγοράζω γραμματόσημα· προτιμῶ Γαλλικὼν Ἀποικιῶν, Σουηδίας, Πολωνίας καὶ Ρωσίας· δίνω Γερμανικά, Αὐστριακὰ καὶ Ἑλληνικὰ παλιῶν Ἐκδόσεων· ἀλληλογραφῶ μὲ γραμματοσυλλέκτας, καὶ ζητῶ καταλόγους. Στείλατε: Ἰωάννην Θ. Παναγόπουλον ὁδὸς Ἀλκαμένους 118 Ἀθήνας

(ΚΕ 259)

ΦΙΛΟΤΕΛΕΙΑ

Μηνιαῖον Εἰκονογραφημένον Γραμματοσημολογικὸν Περιοδικόν. Μοναδικὸν εἰς το εἶδος του ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀνατολῇ. Δ)σις: ὁδὸς Ὑψηλάντου 149 ἐν Πειραιεῖ.

(ΚΕ'—260)

PAMI;
PAMI;
PAMI;
PAMI;

(ΚΕ'—261)

Μέσ' ἀπ' τὸ σωρὸ τῶν πατριωτικῶν ψευδωνύμων ὁλόθερμα ὑποστηρίζουμε τό:

ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ποὺ κλείνει μέσα του τὴ θεία μέρα τῆς ἐπανάστασης τῶν σκλάβων λαῶν γιὰ τὴν ἀνάκτηση τῆς ἐλευθερίας των.

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΖΙΝΑ

(ΚΕ'—262)

Ολόθερμα ὑποστηρίζω τὰ ψευδώνυμα ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΙΔΑΝΙΣΜΟ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ. Φίλη τους ΜΑΛΑΓΑΝΑ

(ΚΕ'—263)

ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ "ΚΕΡΑΥΝΟΥ,,

Ὄνειρο τῆς Κύπρου=Τύμβιος, Ἑλλὰς Βύρωνος="Αννινος, Μικρὸς Τυμπανιστὴς=Λαούρδας, Κόμης Ἐρὰχ — Γεωργαντᾶς, Φελάχος — Λάσκαρης. (Ἀκολουθεῖ). ΜΑΥΡΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΣ

(ΚΔ'—264)

ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Ραδιοτηλεγράφημα: *Ἀγνή, Ἀλκυὼν= Ἀποστολίδου, Ἀντωνιάδου.*

Ἀρχηγοὶ Ἀνιχνευτῶν ΑΡΤΑΝΙΑΝ, ΚΟΜΗΣ ΓΥΙΧΗΣ

(ΚΕ'—265)

Διαπλασόπουλα! Διαπλασοπούλες! Προσθέτοντας τὰ ταπεινά μας λουλουδάκια στὸ μυρωδάτο μπουκέτο σας, ζητοῦμεν τὴν φιλίαν σας, δίδοντας ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ἰδικήν μας. ΘΡΗΝΕ ΜΑΝΝΑΣ, ὁλόθερμα σὲ ὑποστηρίζουμε.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΟΛΑΛΑ
ΤΡΕΛΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΤΣΑ, ΑΝΤΙΝΕΑ

(ΚΕ'—266)

"ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ ΑΟΡΑΤΩν,,

Ἡ νέα διεύθυνσή μας ἀντὶ τῆς (ΚΕ'—151) εἶναι: Θ. Μεταξᾶν, ρ. τ. Καλάμας. Ὅσοι μᾶς ἔγραψαν στὴν πρώτη διεύθυνση παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν.

(ΚΕ'—267)

Εἰσερχομένη στὴ γλυκειὰ ὁμήγυρη τῆς Διαπλάσεως, ἔνθερμα χαιρετῶ ὅλους. *Ὀνειρεμένη Πατρίδα*

(ΚΕ'—268)

Πρωτοπαίνων στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ἅπαντας "Αλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τοποθεσίες μὲ ὅλους καὶ ὅλας. Γράψατε:

ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΟ ΑΓΟΡΙ Ἐλασσῶνα.

(ΚΕ'—269)

Μονταίν, χίλιες μυρωμένες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτὴ γιορτή σου.

Μάγισσα, ἔλαβες τὴν ὑπ' ἀριθμὸ 2; Περιμένω ἀνυπόμονα...— *Ποδηλατίστρια*

(ΚΕ'—270)

ΟΕΣΠΕΡΟΣ ὁλόθερμα τοὺς ψήφους του χαρίζει στάς: ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ καὶ ΙΔΑΝΙΣΜΟ.

(ΚΕ'—271)

Παίνοντας, χαιρετῶ ἅπαντας καὶ ψηφίζω ὁλόθερμα "Ηλιογέννητη, Τριανταφυλλένια, Ἰδανισμό.— *Ρενέ*

(ΚΕ'—272)

Ὁ Σύλλογος «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ» κατέρχεται στὸ Δημοψήφισμα ψηφίζων τὰ ψευδώνυμα:

ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ
ΑΙΜΑΤΟΜΕΝΗ ΔΟΞΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΙΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ὅσοι θέλουν βραβεῖον ἐκλογέως ἂς ψηφίσουν.

(ΚΕ'—273)

«ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ»

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν Μ. Μ καὶ διηγήματος. Συμμετοχὴ 1 δρ ὑπὲρ Μνημείου Πολέμη. Βραβεῖα μ ἐκλεκτά. Προθεσμία τέλη Μαρτίου:

Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες ὑποστηρίξατε τον πρῶτον Διαγωνισμὸ τοῦ «ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ». Δ)σις: Νικόλαον Σίμογλου (διὰ Σ), Σέρρας.

(ΚΕ'—274)

Σουφραζέτα, Μαρίκα Ὑφαντῆ καὶ Σι διατί μαλώσατε εἰς τὴν Συνέλευση καὶ δὲν ἐνεγράφητε εἰς τὸν Σύλλογο Ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ «ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

(ΚΕ'—275)

Η MONTAIN εὐχαριστάει τὴν ΚΛΑΙΡ καὶ τὴν παρακαλεῖ ν' ἀρχίσῃ.

(ΚΕ'—276)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ τὸν ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟ. Ψηφίζω τὴν πατριωτικὴ ΗΡΩΙΚΗ ΦΕΣΣΑ.

Καμπάνα τοῦ Λυκαβητοῦ

(ΚΕ'—277)

PAMI;
PAMI;
PAMI;
PAMI;

(ΚΕ'—278)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ,,

Ἀποκαλύψεις: Ἀρτανιὰν—Ἠλίας Λε κός, Πόρθος=Γρηγ. Ἐμμανουήλ

(ΚΕ'—279)

ΑΝΘΕ ΒΙΟΛΙΣΤΑ, γνωριζόμεθα· δέχο μαι. ΜΟΖΑΡΤ

(ΚΕ'—280)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ "ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ,,

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ. ΜΑΓΙΣΣΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΑΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΗ, ΝΟΣΤΑΛΓΟΥΣ ΣΜΥΡΝΙΟΠΟΥΛΑ, ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ, ΚΡΙΝΕΝΙΑ, ΤΟΥΛ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ, ΠΟΝΟΥ ΔΑΚΡΥ, ΚΑΤΕΡΓΑΡΗ, ΔΑ ΚΡΥΣΤΑΛΑΧΤΕ, Ε. ΒΕΝΙΟΠΟΥΛΕ, λάβαμε τ κάρτες σας καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμό

(ΚΕ'—281)

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ἡ εὐγενικιά Σου ψυχὴ Σοῦ ὑπαγορεύει τὰ γλυκὰ λογία γιὰ τὰ ὁποῖα Σ' εὐχαριστῶ. Εἶν' ἕν ἁπλὸ χρέος γιὰ μένα... ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΕ'—282)

Η ΜΕΝΕΞΕΔΕΝΙΑ ΕΝΘΥΜΙΖΕΙ ΚΑ ΠΡΟΣΜΕΝΕΙ. (ΚΕ'—154)

(ΚΕ'—283)

Σπαρτιάτη, τὰ Ὑγεῖα, θὰ σᾶς παρα σύρω. Συμμαχοῦμε; Δηλώστε γρ γορα.—Ἕνας σκληρὸς ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ

(ΚΕ'—284)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν κύκλον τῶν συν δρομητῶν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, σᾶ χαιρετῶ. ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

(ΚΕ'—285)

Ἀστραία, σὲ ξέρω. Πῶς μοιάζεις μ τηλεγραφόξυλο! *Ἤρα* .. πονηρ ἀλώπηξ, πῶς πᾶν οἱ ἔφοδοι κατὰ τοῦ Κολόμβου; *Σούλα*

(ΚΕ'—286)

Παιδιά, τὴν ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ὑπ στηρίξετε, τὸν ΙΔΑΝΙΣΜΟ. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ, καὶ τὴν ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ Σ' αὐτὰ ἡ ψῆφος σας ἀρμόζει. Αὐτ ψηφίζει κι' ἡ: ΜΙΜΟΖΑ

(ΚΕ'—287)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ: Ἐπίτρεψ μου νὰ ἐπιχειρήσω τὸ ἁπλὸ κι' ε γενὲς τόλμημα νὰ σοῦ ζητήσω τὴ φι λία. Θέλετε νὰ ἀλληλογραφήσουμε *Φουτουριστή*: λάβε μέρος στὸ διαγωνι σμό μου... ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, ἀτολμες σ προσπάθειές μου εἶναι κι' ἀτυχεῖς. Ἐνέ σεις...(!!) Πάντως μερσί. Ἔλαβα. ΠΙΠΙ Τὸ ψχαριστῶ, στέκεται ἡ ὄχι στὸ λο μό; Ἔ; ΙΔΑΝΙΣΜΕ;

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

(ΚΕ'—288)

Ἀπὸ τὸν Κανέλλην, Πόνου Δάκρυ περιμένω συμμετοχὰς καὶ καθαρ διευθύνσεις. «Τιτάν», ἔστειλα.

Ἑλληνικὴ Πολιτεία

(ΚΕ'—289)

«ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ», «ΑΗΤΤΗΤΕ», σᾶ θεωρῶ ἀναξίους νὰ μὲ ἀνακαλ ψετε... ΕΡΜΗΣ

(ΚΕ'—290)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν ἀγράφω καρτῶν (τοποθεσίες· Προθεσμ ἀπεριόριστος. Κατὰ μῆνα ἕνα βραβεῖ ἐκλεκτόν. Συμμετοχὴ 50λεπτος. Στε λατε: Εὐάγγελον Βαρούχαν, πλησί Γυμναστηρίου, Ἡράκλειον Κρήτης.

(ΚΕ'—291)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν παράδεισο τ Διαπλάσεως, χαιρετῶ τὸν Διαπλασ κοσμον. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μ πάντα Διαπλασόπαιδα· ὅστις ἐπιθυμ ἂς ἀπαντήσῃ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΓΙΑΝΝΗΣ

(ΚΕ'—292)

Εἰσερχόμενος στὸν κῆπο τῆς Διαπλ σεως, χαιρετῶ πάντας.

ΑΠΟΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία—Σοφοκλέους 8